

1Sygn. akt II AKa 192/19

1.1WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Mania
Sędziowie:	SA Bogumiła Metecka - Draus SO del. do SA Dorota Mazurek (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anita Jagielska

zprzry udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie del. do Prokuratury Regionalnej w Szczecinie Grzegorza Sosnowskiego

po rozpoznaniu w dniach 9 grudnia 2019 r. i 17 stycznia 2020 roku

sprawy:

1. **D. K. (1)**

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k. i innych,

2. **B. G.**

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i innych,

3. **L. K.**

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i innych,

4. **D. W. (1)**

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i innych,

5. **C. K. (1)**

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i inne.

6. **D. K. (2)**

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i inne

7. **M. N.**

oskarżonego z art. 118 ust. 2 ustawy z dnia 4.02.1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych,

8. A. B. (1)

oskarżonego z art. 118 ust. 2 ustawy z dnia 4.02.1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych i inne,

9. P. J.

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k. i inne,

10. R. G.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i inne,

11. A. S. (1)

oskarżonej z art. 258 § 1 k.k. i inne,

12. M. M.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i inne,

13. G. B.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i inne,

14. A. S. (2)

oskarżonego z art. 118 ust. 2 ustawy z dnia 4.02.1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora - co do oskarżonych D. K. (2), A. S. (1), M. M., G. B., R. G. oraz obrońców oskarżonych D. K. (1) (obu obrońców), B. G., L. K., D. W. (1), C. K. (1), D. K. (2), M. N., A. B. (1), P. J., A. S. (2)

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 31 stycznia 2019 roku. sygn. akt III K 212/12

I. uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych D. K. (1) i L. K. i sprawę tych oskarżonych przekazuje w całości do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie,

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych:

- B. G. (pkt 6 części dyspozytywnej wyroku),

- D. W. (1) (pkt 12 części dyspozytywnej wyroku),

2. orzeczone za przypisane oskarżonym B. G. i D. W. (1) przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k. kary pozbawienia wolności obniża:

- wobec B. G. (pkt 4 części dyspozytywnej wyroku) do 1 (jednego) roku,

- wobec D. W. (1) (pkt 10 części dyspozytywnej wyroku) do 1 (jednego) roku,

3. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu B. G. w pkt 5 części dyspozytywnej wyroku, a D. W. (1) w pkt 11 części dyspozytywnej wyroku, w miejsce ustalenia „co najmniej 91.000 sztuk” wskazuje „nieustalonej ilości sztuk”,

a orzeczone, za tak przypisane oskarżonym przestępstwa, kwalifikowane z art. 118 ust 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych kary pozbawienia wolności obniża wobec każdego z oskarżonych do 1 (jednego) roku, a ilość stawek dziennych grzywny obniża do 200 (dwustu),

4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec w/w oskarżonych, za poszczególne przypisane im przestępstwa i wymierza:

- B. G. - karę łączną w rozmiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- D. W. (1) - karę łączną w rozmiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

5. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k., warunkowo zawiesza wykonanie kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec B. G. i D. W. (1), na okres próby lat 4 (czterech), oddając ich, w tym okresie, pod dozór kuratora sądowego,

IV. **1.** uchyla orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych:

- C. K. (1) (pkt 17 części dyspozytywnej wyroku),
- D. K. (2) (pkt 21 części dyspozytywnej wyroku),
- P. J. (w pkt 32 części dyspozytywnej wyroku),
- R. G. (pkt 37 części dyspozytywnej wyroku),
- A. S. (1) (pkt 40 części dyspozytywnej wyroku),
- M. M. (pkt 44 części dyspozytywnej wyroku),
- G. B. (pkt 48 części dyspozytywnej wyroku),

2. orzeczoną wobec oskarżonych:

- C. K. (1), za przypisany mu czyn z art. 258 § 1 k.k. w. z art. 65 § 2 k.k. (pkt 13 części dyspozytywnej wyroku) karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy,
- D. K. (2) za przypisany mu czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k. ustalając, jako datę początkową tego czynu styczeń 2006 roku (pkt 18 części dyspozytywnej wyroku) karę pozbawienia wolności obniża do 6 (sześciu) miesięcy, również jako datę początkową popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu D. K. (2) w pkt 19 części dyspozytywnej wyroku, ustala datę początkową styczeń 2006 roku,
- P. J. za przypisany mu czyn z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k. (pkt 27 części dyspozytywnej wyroku) karę pozbawienia wolności obniża do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy,
- R. G. za przypisany mu czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k. (pkt 34 części dyspozytywnej wyroku) karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku,
- A. S. (1) za przypisany jej czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k. (pkt 38 części dyspozytywnej wyroku) karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku,
- M. M. za przypisany mu czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k. (pkt 41 części dyspozytywnej wyroku) karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku,

- G. B. za przypisany mu czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k. (pkt 41 części dyspozytywnej wyroku) karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku,

3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonych za poszczególne przypisane im przestępstwa i wymierza:

- C. K. (1) karę łączną w rozmiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
- D. K. (2) karę łączną w rozmiarze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
- P. J. karę łączną w rozmiarze 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy lat pozbawienia wolności,
- R. G. karę łączną w rozmiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- A. S. (1) 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- M. M. 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- G. B. 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

4. zawarte w pkt 57 części dyspozytywnej wyroku orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonych D. K. (2), A. S. (1), R. G., M. M., G. B., odnosi do nowo orzeczonych wobec tych oskarżonych kar łącznych pozbawienia wolności, przy czym jako podstawę prawną powyższego orzeczenia wskazuje obok art. 69 § 1 i 2 k.k., w miejsce art. 70 § 1 pkt 1 k.k. art. 70 § 2 k.k. obowiązujący do dnia 30.06.2015 roku i na podstawie art. 73 § 2 k.k. obowiązującego do dnia 30.06.2015 roku, oddaje tych oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

5. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec C. K. (1) na okres próby lat 4 (czterech) oddając oskarżonego, w tym okresie, pod dozór kuratora sądowego,

V. zawarte w pkt 59 części dyspozytywnej wyroku zaliczenie na podstawie art. 63§1 k.k. wobec oskarżonych B. G., D. W. (1) i C. K. (1) zaliczenia okresów rzeczywistego pozbawienia ich wolności, odnosi do orzeczonych wobec tych oskarżonych kar grzywien,

VI. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

VII. zasądza na rzecz radcy prawnego J. P., obrońcy oskarżonego C. K. (1) kwotę 1107 (tysiąc sto siedem) złotych z tytułem kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego w postępowaniu odwoławczym w tym 207 (dwieście siedem) złotych podatku VAT oraz kwotę 11,70 (jedenaście złotych 70/100) złotych tytułem poniesionych przez niego wydatków,

VIII. zasądza od oskarżonych B. G., D. W. (1), C. K. (1), D. K. (2), M. N., A. B. (1), P. J., R. G., A. S. (1), M. M., G. B., A. S. (2) wydatki za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących i wymierza im opłaty:

1. B. G. 2180 (dwa tysiące sto osiemdziesiąt) złotych za obie instancje,
2. D. W. (1) 2980 (dwa tysiące dziewięćset osiemdziesiąt) złotych za obie instancje,
3. C. K. (1) 1800 (tysiąc osiemset) złotych za obie instancje,
4. D. K. (2) 1680 (tysiąc sześćset osiemdziesiąt) złotych za obie instancje,
5. M. N. 980 (dziewięćset osiemdziesiąt) złotych za drugą instancję,

6. A. B. (1) 1300 (tysiąc trzysta) złotych za drugą instancję,
7. P. J. 6400 (sześciu tysięcy czterystu) złotych za obie instancje,
8. R. G. 1400 (tysiąc czterysta) złotych za obie instancje,
9. A. S. (1) 1300 (tysiąc trzysta) złotych za obie instancje,
10. M. M. 1300 (tysiąc trzysta) złotych za obie instancje,
11. G. B. 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych za obie instancje,
12. A. S. (2) 1780 (tysiąc siedemset osiemdziesiąt) złotych za drugą instancję.

SSO Dorota Mazurek SSA Andrzej Mania SSA Bogumiła Metecka - Draus

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa192/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	9	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 31 stycznia 2019 roku sygn. III K 212/12

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli	

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	D. K. (1), L. K., B. G., D. W. (1), C. K. (1),	karty karne uznano za wiarygodne	karta karna	14577

	D. K. (2), M. N., A. B. (1), R. G., A. S. (1), M. M., G. B., A. S. (5)-chelskiego, P. J.	potwierdzające niekaralność wszystkich oskarżonych za wyjątkiem oskarżonego P. J. i M. N.		
karta karna	14579			
karta karna	14580			
karta karna	14581			
karta karna	14583			
karta karna	14584			
karta karna				
karta karna	14585			
karta karna				
karta karna	14586			
karta karna	114587			
karta karna	14588			
karta karna	14589			
2.1.1.2.		Sąd odwoławczy nie dokonywał odmiennej oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd I instancji, informacje zawarte w danych o karalności uznała za wiarygodne	niekaralność oskarżonych co do których Sąd Apelacyjny zawiesił wykonanie orzeczonej kary Sąd uznał za okoliczność dla oskarżonych korzystną	

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	karty karne	wiarygodne jako sporządzone przez właściwe organy i nie budzące wątpliwości	

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>apelacja prokuratora odnosząca się do oskarżonych D. K. (2), A. S. (1), M. M. G. B., R. G. - obraza prawa materialnego art. 73 § 2 k.k., wskutek nie orzeczenia wobec w/w oskarżonych obowiązkowego poddania pod dozór kuratorowi okresie próby, pomimo, że oskarżeni zostali uznani za winnych popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. do których to oskarżonych ma zastosowanie art. 65 § 2 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Rację ma prokurator, że wobec faktu, że do oskarżonych miał zastosowanie art. 65 § 2 k.k. zgodnie z dyspozycją tego przepisu obowiązującego w czasie popełnienia przestępstwa oskarżonym przypisanego, do sprawcy przestępstwa z art. 258 k.k. miały odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące sprawcy określonego w art. 258 k.k.. Dlatego też oskarżeni winni byli w myśl art. 73 § 2 k.k. obowiązującego do dnia 30.06.2015 roku, zostać poddani obowiązkowemu dozorowi kuratora, jak też okres próby winien był być ustalony na podstawie art. 70 § 2 k.k. co Sąd uwzględnił z urzędu (nie ingerując w czas trwania okresu próby).</p>		
Wniosek		
- o zmianę wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 73 § 2	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>	

k.k. oddania oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>W istocie skoro oskarżeni dopuścili się przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. to niewątpliwie stosownie do treści art. 65 § 2 k.k. mają do oskarżonych D. K. (2), A. S. (1), M. M. G. B., R. G. zastosowanie przepisy odnoszące się do sprawców wskazanych w art. 64 § 2 k.k. a tym samym należało oskarżonych oddać pod dozór kuratora w okresie próby stosownie do treści art. 73 § 2 k.k. jak też przywołać właściwą podstawę prawną do ustalonych okresów próby art. 70 § 2 k.k..</p> <p>Nie mniej w odniesieniu do wskazanych w apelacji prokuratora oskarżonych Sąd odwoławczy dostrzegł też potrzebę zmiany orzeczeń ich dotyczących, w przedmiocie wymiaru kar zasadniczych za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., a co za tym idzie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności.</p> <p>W ocenie Sądu odwoławczego oczywistym jest bowiem, że Sąd Okręgowy dokonując wymiaru kar pozbawienia wolności, za przypisane oskarżonym przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. nie uwzględnił należycie celu do jakiego wskazana grupa przestępcza powstała, a w szczególności, że biorący w niej udział mieli na celu dokonywanie przestępstw z ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych zagrożonych maksymalnie karą 5 lat pozbawienia wolności. To zaś niewątpliwie ma wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości</p>		

<p>przypisanego oskarżonym przestępstwa, a w konsekwencji i wymiaru kary, który uległ obniżeniu.</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Apelacja obrońcy D. K. (1) -zarzut obrazy art. 6 k.p.k. w zw. z art. 85 k.p.k. rażącego naruszenia prawa do obrony wobec reprezentowania oskarżonych D. K. (1) i L. K. przez tego samego obrońcę pomimo sprzeczności interesów jako, że L. K. pomawiał oskarżonego o udział w przestępstwach wskazując, że ten zamawiał nielegalne płyty.</p> <p><i>Pozostałe zarzuty zawarte w tej apelacji k. 14389-14391, jak i zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonych D. K. (1) i L. K. k. 14417-14419 stały się po części bezprzedmiotowe, a odniesienie się do innych przedwczesne stosownie do treści art. 436 k.p.k. Sąd Apelacyjny odstąpił do odniesienia się do ich treści. W odniesieniu do L. K. podzielenie zarzutu zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego D. K. (1), musiało skutkować uchYLENIEM ORZECZENIA i wobec L. K., jako że zadecydowały o tym te same względy.</i></p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut obrazy art. 6 k.p.k. w zw. z art. 85 k.p.k. jest zasadny, a jego podzielenie skutkowało koniecznością uchYLENIA zaskarżonego wyroku, tak w odniesieniu do oskarżonego D. K. (1), jak i oskarżonego L. K. i uznanie, że odniesienie się do pozostałych zarzutów zawartych, tak w apelacji</p>	

obrońcy oskarżonego D. K. (1) - adw. J. Ł., jak i w apelacji adw. T. B., reprezentującego przez Sądem Okręgowym interesy obu oskarżonych, tak D. K. (1), jak i L. K., byłyby przedwczesne i stosownie do treści art. 436 k.p.k., Sąd Apelacyjny ograniczył rozpoznanie tych środków odwoławczych.

Zgodnie z treścią art. 85 § 1 k.p.k. obrońca może bronić kilku oskarżonych, jeżeli ich interesy nie pozostają w sprzeczności. Jeżeli występuje sprzeczność interesów oskarżonych, na jakimkolwiek etapie postępowania, a obrona jednego z oskarżonych w sposób nieuchronny naraża dobro drugiego z nich, a inaczej mówiąc, gdy wyjaśnienia jednego z oskarżonych oraz ich ocena, godzi w interes drugiego oskarżonego, to należy przyjąć, że istnieje kolizja, która prowadzi do unicestwienia roli obrońcy w procesie karnym.

W przedmiotowej sprawie tego rodzaju sprzeczność pomiędzy interesami oskarżonych D. K. (1) i L. K. występuje i jest to sprzeczność rzeczywista, a nie pozorna, a fakt, że oskarżeni z własnej inicjatywy ustanowili jednego obrońcę owej sprzeczności nie znosi. Konflikt interesów obu oskarżonych zarysował się już na etapie postępowania przygotowawczego i trwał przez całą fazę postępowania jurysdykcyjnego, kiedy to oskarżonych D. K. (1) i L. K. reprezentował ten sam obrońca. Ewolucja relacji procesowych obu oskarżonych (w szczególności oskarżonego D. K. (1)) wskazuje na pewną tendencję zmiany kierunku składanych wyjaśnień, ale z punktu widzenia obowiązków procesowych obrońcy okoliczność ta nie ma znaczenia.

Analiza treści wyjaśnień oskarżonych D. K. (1) i L. K. wskazuje, że rozbieżności w ich relacjach.

W szczególności treści zawarte w protokole złożenia wyjaśnień przez L. K. dnia 31.01.2008 roku k 1896-1887 (Tom X), podtrzymanych przez tego oskarżonego L. K. w toku przesłuchania dnia 27 czerwca 2011 roku k-2027- 2028 (Tom XI) i w toku rozprawy k 10107–10108 verte (Tom LI) w zakresie w jakim oskarżony ten obciąża swoimi wyjaśnieniami D. K. (1) przesądza, że adw. T. B. nie mógł pełnić swojego obowiązku z korzyścią dla obu oskarżonych, gdy obrona jednego podważała zaufanie do twierdzeń drugiego, nawet jeśli dotyczy to określonej fazy postępowania. D. K. (1) w swoich wyjaśnieniach nawet tych złożonych w toku procesu nie wskazywał okoliczności, jakie wynikają z treści relacji L. K., tak w zakresie czynu I, jak i II. Porównanie oświadczeń procesowych oskarżonych reprezentowanych przez adw. T. B. jednoznacznie wskazuje, że obrońca nie mógł należycie spełniać swojego obowiązku jako, że obrona jednego z oskarżonych wymagała depozycji oświadczeń procesowych drugiego z oskarżonych.

W sytuacji gdy doszło do obrony przez adwokata oskarżonych, których interesy pozostają sprzeczne, niewątpliwie doszło do naruszenia prawa do obrony, która mogła mieć wpływ na treść wyroku i taki wpływ miało.

Sąd Okręgowy uznając sprawstwo i winę oskarżonego D. K. (1) w sposób jednoznaczny wskazał, że przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy, opiera w

znacznym zakresie o treść wyjaśnień L. K., w których ten wskazywał na sposób działania D. K. (1) i jego rolę, tak w kontaktach z osobami zajmującymi się zwielokrotnianiem nośników wideogramów i fonogramów, ale też i to, że wyjaśnienia L. K. potwierdzają, że D. K. (1) utworzył zorganizowaną grupę przestępczą, jak i sieć odbiorców nielegalnie skopiowanych nośników oraz był organizatorem działań bezpośrednio związanych z pomaganiem w zbyciu owych nośników, w tym sposobem przekazywania za nie środków pieniężnych. Sąd Okręgowy, w oparciu o treść tych wyjaśnień oskarżonego L. K. poczynił ustalenia faktyczne ściśle dotyczące sprawstwa i winy oskarżonego D. K. (1) i wobec treści tych wyjaśnień L. K., nie dał wiary wyjaśnieniom D. K. (1), w zakresie w jakim ten kwestionował swoje sprawstwo i winę, o czym wprost świadczy treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia k 14255, k 14321-14322.

To, że ustalenia w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego D. K. (1) zostały poczynione i w oparciu o inne dowody, nie zmienia faktu, że tak oskarżony D. K. (1), jak i oskarżony L. K., z uwagi na zachodzącą sprzeczność interesów, mieli co prawda formalnie obrońcę, ale nie mógł on należycie spełniać swoich powinności i jak wynika z treści poszczególnych protokołów rozpraw, w istocie ich nie spełniał. Nie dezawuował on bowiem wyjaśnień L. K., a wykonanie prawidłowej obrony D. K. (1) tego wymagało. Podobnie też w wywiedzionej przez siebie apelacji nie zwalczał treści wynikającej z relacji L. K. (co mogłoby mieć znaczenie dla obrony oskarżonego D. K. (1)), lecz wątek ten

pomijał, ale też owego przyznania się L. K. nie akcentował na jego korzyść, mając na względzie interesy D. K. (1) nie mógłby tego czynić. Taki sposób obrony wskazuje, że obrońca nie spełniał należycie swoich powinności, a to z kolei skutkuje niemożnością zaakceptowania dopuszczenia do Sądu procedowania w tych warunkach. Zaistniała sytuacja w sposób oczywisty i rażący wpłynęła na prawo do obrony, obu oskarżonych tak D. K. (1), jak i L. K. i w ocenie Sądu odwoławczego, nie może zostać zaakceptowana.

Doszło niewątpliwie do obrazy art. 85 § 2 k.p.k., ale i pogwałcenie uprawnień do obrony wynikających z treści art. 6 k.p.k.. Prawo do obrony jest podstawowym prawem oskarżonego, gwarantowanym przez Konstytucję i uchybienia w tym zakresie powodują konieczność uchylecia wyroku co do obu oskarżonych. Prawo do obrony musi być realne.

Konstytucyjne prawo do obrony nie może być stopniowane i to niezależnie od stanowiska wyrażanego przez samego oskarżonego. Naruszenie prawa do obrony (nawet w aspekcie formalnym) należy ocenić jako mogące mieć wpływ na treść wyroku, zważywszy, że prawo do obrony jest gwarantowanym w Konstytucji RP(art. 42 ust. 2), ustawie procesowej (art. 6 k.p.k.) oraz konwencjach międzynarodowych (np. art. 6 ust 3 lit. c Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i art. 14 ust. 3 lit. Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych) co nakłada obowiązek restryktywnego spojrzenia na te zachowania lub

postąpienia, które stanowią o ograniczeniu tego prawa lub wprost to prawo naruszają (wyrok SN z dnia 16 stycznia 2018 roku V KK 449/17).

Obrońca uwikłany w sytuację kolizyjną nie prowadził bowiem obrony należycie, zostawiając poza zakresem swojej aktywności kwestie sporne i wynikające z relacji L. K., w której wskazuje na okoliczności popełnienia przestępstw przez D. K. (1), znaczenie wykraczające poza treści na które wskazuje sam D. K. (1).

Zgodnie z § 2 art. 85 k.p.k. Sąd, dostrzegając sprzeczność interesów oskarżonych obligowany był odsunąć dotychczasowego obrońcę od udziału w sprawie i określić obu oskarżonym termin do ewentualnego ustanowienia innych obrońców. Nie uczynienie powyższego powoduje, konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia w odniesieniu do obu oskarżonych jako, że każdy z nich był pozbawiony prawa do obrony.

Przed przystąpieniem do rozpoznania sprawy Sąd Okręgowy obligowany będzie do wyznaczenia obu oskarżonym tj. tak oskarżonemu D. K. (1), jak i oskarżonemu L. K., terminu do ustanowienia sobie innych obrońców, w miejsce adw. T. B.. Dotychczasowy obrońca adw. T. B., wobec stwierdzenia wyrokiem Sądu odwoławczego kolizji interesów tych oskarżonych i sprzeczności obrony, nie może być dalej już obrońcą żadnego z oskarżonych. Pozostawienie dotychczasowego obrońcy przy jednym ze współoskarżonych mogłoby budzić obawy, że w dalszym toku sprawy obrońca będzie mógł wykorzystać w celu obrony informacje uzyskane od

oskarżonego, od którego odstąpił (postanowienie SN z dnia 2.06.2016 roku WZ 7/16, lex nr 2053666, wyrok SN z dnia 13.12.2017 r. II KK 224/17, Lex nr 2427143)

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy nie ma potrzeby przeprowadzania dowodów na okoliczności dotyczące sposobu zabezpieczenia dowodów. Okoliczności te zostały należycie udokumentowane, a w sytuacji gdy apelację wywiedzione zostały jedynie na korzyść oskarżonych niewątpliwie nie będzie możliwe dokonanie niekorzystnych dla oskarżonych ustaleń chociażby co do ilości nośników nielegalnie zwielokrotnionych nośników wideogramów czy fonogramów, chociażby z racji odpowiedzialności materialnej oskarżonych wynikającej z tego tytułu. Sąd więc winien przeprowadzić postępowanie dowodowe w całości, ale mając na względzie konieczność rozstrzygnięcia istoty sprawy nie zaś dokonanie krytyki organów procesowych. Po prawidłowym zebraniu dowodów, winien dokonać ich oceny kierując się zasadami określonymi w treści art. 4,7,410 k.p.k. co niewątpliwie doprowadzi do dokonania prawidłowych ustaleń tak w zakresie sprawstwa i winy oskarżonych jak i pozwoli na dokonanie (przy przyjęciu owego sprawstwa i winy) prawidłowego wymiaru kary uwzględniającego wszystkie okoliczności tak niekorzystne dla oskarżonych, jak i te związane z czasem dokonania przestępstw będących przedmiotem osądu.

Wniosek

- o uchylenie zaskarżonego wyroku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Skoro oskarżeni D. K. (1) i L. K., z racji kolizji obrony zostali pozbawieni realnego prawa do obrony, to niewątpliwie doszło do rażącego naruszenia prawa do obrony obu oskarżonych, mającego wpływ na treść wyroku i zachodzi konieczność uchylenia sprawy tak sprawy D. K. (1), jak i L. K. do ponownego rozpoznania Sądowni Okręgowemu w Szczecinie.		
3.3.	Zarzut obrazy przepisów postępowania odnoszących się do oceny dowodów tak art. 4,410, art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. poprzez nieprawidłową ocenę dowodów: - zmarginalizowanie, a w praktyce pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, jak wyjaśnień oskarżonego - wykluczających jego sprawstwo i winę, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych, - zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej względem oskarżonego D. K. (1).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Odniesienie się do pozostałych zarzutów jawi się jako przedwczesne wobec treści art. 436 k.p.k. jako, że		

<p>postępowanie w niniejszej sprawie wobec tak D. K. (1), musi zostać przeprowadzone ponownie w całości. Sąd Okręgowy w toku tego postępowania winien jednak przeprowadzić je jedynie w zakresie jaki może mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy tych oskarżonych i przy uwzględnieniu, że w ich części nie wywiedziono środków odwoławczych na ich niekorzyść. Tak więc przesłuchiwanie funkcjonariuszy straży granicznej w zakresie na okoliczności dotyczące sposobu zabezpieczania dowodów wobec wynikających z dokumentów treści, w istocie jawi się jako zbędne, nie mniej to Sąd winien podjąć decyzję w przedmiocie tego, które z dowodów w jego ocenie będą miały znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiocie sprawstwa i winy tak oskarżonego D. K. (1), jak i L. K.. Sąd winien mieć przy tym na względzie, że nagrania z rozmów mają obecnie charakter jawny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>- odniesienie się tak do wniosku jak i zarzutu jawi się jako przedwczesne</p>		
<p>3.4.</p>	<p>- apelacja drugiego obrońcy D. K. (1) i jednocześnie obrońcy oskarżonego L. K.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

		# niezasadny
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Odniesienie się do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonych D. K. (1) i L. K. jawi się jako przedwczesne wobec treści art. 436 k.p.k. jako, że postępowanie w niniejszej sprawie wobec tak D. K. (1), jak i L. K. musi zostać przeprowadzone ponownie w całości. Sąd Okręgowy w toku tego postępowania winien jednak przeprowadzić je jedynie w zakresie jaki może mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy tych oskarżonych i przy uwzględnieniu, że w ich części nie wywiedziono środków odwoławczych na ich niekorzyść. Tak więc przesłuchiwanie funkcjonariuszy straży granicznej w zakresie na okoliczności dotyczące sposobu zabezpieczania dowodów wobec wynikających z dokumentów treści w istocie jawi się jako zbędne , nie mniej to Sąd winien podjąć decyzję w przedmiocie tego, które z dowodów w jego ocenie będą miały znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiocie sprawstwa i winy tak oskarżonego D. K. (1), jak i L. K.		
Wniosek		
- o uniewinnienie lub uchylenie wyroku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
odniesienie się do wniosku nie jest możliwe z racji przedwczesności odniesienia się do zarzutu		
3-5.	<p>apelacja obrońcy B. G. zarzut:</p> <p>oparty o art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. polegający na naruszeniu art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 102 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez skazanie oskarżonego za czyn zarzucany mu w pkt IV aktu oskarżenia tj. za czyn z art. 118 ust 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych, pomimo , iż w zakresie tego czynu, w oparciu o brzmienie przepisu art. 101 § 1 w zw. z art. 102 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przez oskarżonego czynu nastąpiło przedawnienie karalności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd Okręgowy wskazał szczegółowo z jakich względów uznał, że art. 4 § 1 k.k. nie ma zastosowania w niniejszej sprawie str. 160 uzasadnienia Sądu I instancji, a Sąd odwoławczy w pełni ową ocenę podziela, wskazując, że art. 4 k.k. nie ma zastosowania w tym zakresie.</p> <p>Sąd Okręgowy wskazał na judykaty odnoszące się do wskazanej problematyki. Zmiany w treści art. 101 i 102 k.k. ,w sytuacji gdy do przedawnienia karalności przestępstw z art. 118 ust. 2 w/w ustawy nie doszło, tak przed dniem 3.08.2005 jak i 2.03.2006 roku w</p>		

<p>sposób oczywisty nie pozwalają na uznanie, że nastąpiło przedawnienie karalności przestępstw, a tym samym, że ziściła się negatywna przesłanka nakazująca umorzenie postępowania. Tym samym brak było podstaw do uznania, że w sprawie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza o jakiej mowa w art. 439 § 1pkt 9 k.p.k..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>- niezasadny jako, że nie doszło do przedawnienia żadnego z przypisanych oskarżonemu przestępstw</p>		
<p>3.6.</p>	<p>Apelacja obrońcy B. G. zarzut obrazy przepisów postępowania</p> <p>- art. 4 poprzez uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego B. G., z całkowitym pominięciem okoliczności przemawiających na jego korzyść,</p> <p>- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób wybiórczy, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,</p> <p>- art. 424 § 1 k.p.k. poprzez lakoniczne uzasadnienie treści wyroku, które nie pozwala ocenić</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

jakie fakty Sąd uznał za udowodnione i nieudowodnione, na podstawie jakich w tej mierze oparł się dowodach, a w szczególności dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych,

a w konsekwencji błęd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu:

- iż oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mimo iż brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających rzekomy świadomy udział oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, a jedynie co zrobił oskarżony to na prośbę D. K. (1) odebrał od niego kilkakrotnie (4 razy) pieniądze będąc przejazdem w miejscowościach z których odbierał pieniądze,

- przyjęciu, że oskarżony pomógł w zbyciu co najmniej 91.000 sztuk nośników o nieustalonej wartości w sytuacji gdy na przestrzeni dwudziestu trzech miesięcy oskarżony na prośbę D. K. (1) odebrał dla niego kilkakrotnie pieniądze (4 razy) będąc przejazdem w miejscowościach, z których pieniądze odbierał, ma co za tym idzie nie jest możliwe aby oskarżony pomógł D. K. (1) w zbyciu co najmniej 91.000 sztuk nośników, które zostały zbyte w okresie od stycznia 2006 do listopada 2007 r.,

- przyjęciu, że oskarżony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczynił sobie stałe źródło dochodu z pomagania w zbyciu nośników wideogramów i fonogramów zwielokrotnionych bez uprawnienia poprzez przyjmowanie zapłaty dla D. K. (1), podczas gdy oskarżony na prośbę D. K. (1) odebrał dla niego kilkakrotnie pieniądze (4 razy) będąc przejazdem w miejscowościach, z których

	pieniądze odbierał, nie otrzymując w zamian za to żadnej gratyfikacji , a jedynie wykonując przysługę koleżeńską.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Wbrew stanowisku skarżącego, uzasadnienie Sądu Okręgowego pozwala na dokonanie pełnej kontroli instancyjnej, Sąd I instancji w sposób obiektywny i zgodny tak z treścią art. 4 jak i art. 7 k.p.k. ocenił też zebrany materiał dowodowy, zasadnie uznając, że treść rozmów telefonicznych jakie oskarżony B. G. prowadził z D. K. (1) w sposób jednoznaczny wskazuje na to, że oskarżony nie był jedynie niezangażowanym w proceder pomocnikiem D. K. (1), lecz przynależąc do grupy zorganizowanej w celu popełniania przestępstw polegających na pomocy w zbywaniu zwielokrotnionych bez uprawnień nośników wideogramów i fonogramów, nie tylko pozostawał w gotowości do dokonywania przestępstw z art. 118 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, ale też aktywnie uczestniczył w wypełnianiu znamion czynu z art. 118 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych popełnianych właśnie poprzez odbieranie zapłaty za dystrybuowane do różnych odbiorców nośniki. Podejmując się odbioru pieniędzy za dostarczane przez D. K. (1) poszczególnym odbiorcom nielegalnie zwielokrotnione nośniki był aktywnym uczestnikiem zorganizowanej grupy przestępczej i w ramach ustalonego w niej podziału ról wykonywał czynności	

zlecone przez D. K. (1), polegające na odbiorze środków za dostarczone nośniki. Za takim stanowiskiem przemawia treść zarejestrowanych pomiędzy oskarżonym, a D. K. (1) rozmów tak prowadzonych przez oskarżonego z w/w, jak i informacje jakie w tym zakresie D. K. (1) otrzymywał od D. W. (1). W tym okoliczności związanych z uzbieraniem woreczka z należnościami od osób, którym zostały dostarczone nośniki nielegalnie zwielokrotnione

Nie ma istotnego znaczenia dla przypisania oskarżonemu, tak działania w zorganizowanej grupie przestępczej o jakiej mowa w art. 258 § 1 k.k., jak i popełnienia wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi osobami czynu z art. 118 ust 2 wskazanej ustawy to, że oskarżony nie odbierał wszystkich pieniędzy za dostarczane płyty, a zrobił to kilkakrotnie. Nie jest też prawdą, że te czynności wykonywał nie mając wiedzy, co do tego, że przekazywane mu pieniądze stanowią z zapłatę za dostarczone płyty, w ramach szerszego proceduru polegającego na dostarczaniu płyt zza wschodniej granicy, a następnie ich dystrybuowaniu poprzez siatkę współpracowników za pomocą różnych kierowców, a w konsekwencji dostarczanie ich do osób pomagających w zbyciu owych nośników, tak samodzielnie, jak i ich dalszych odbiorców. Sam oskarżony wskazał, że jedynie czterokrotnie odebrał pieniądze - kwotę 800 euro w Ś., jak i dwa razy odebrał pieniądze w Z., z czego co najmniej raz była to kwota 2000 euro. Nie mniej, już z treści relacji T. N. wynika, że oskarżony pośredniczył też w przekazywaniu pieniędzy w K., co najmniej dwa razy k 5753, a co więcej z relacji K. F. wynika, że B. G. ps. (...)

odbierał od niego też płyty za które rozliczał się z T. N. k 8620. Ta relacja jeżeli nawet nie dotyczy procederu w jaki oskarżony był zaangażowany w związku ze współpracą z oskarżonym D. K. (1), to niewątpliwie czyni niewiarygodnym twierdzenia oskarżonego o braku jego wiedzy, co do tego w czym uczestniczy w ramach wykonywania poleceń D. K. (1). Ową wiedzę po części potwierdza też fakt zabezpieczenia u B. G. nielegalnie zwielokrotnionych nośników k 1778-1789. Oskarżony nie tylko miał świadomość uczestniczenia w grupie przestępczej, której poczynania akceptował i wyrażał gotowość uczestniczenia w podejmowanych przez nią działaniach przestępczych, ale w określonym czasie wspomagał jej funkcjonowanie, angażując się w dokonywanie konkretnych przestępstw związanych z odbieraniem zapłaty za konkretne nośniki nielegalnie zwielokrotnione. Myli się też obrońca oskarżonego, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, że oskarżony uczynił sobie z popełniania tego przestępstwa stałego źródła dochodu. Trudno uznać, że odbieranie owych kwot wiązało się li tylko z przysługą koleżeńską. Oskarżony jeśli nawet w ramach podziału ról, nie otrzymywał określonych kwot pieniężnych, jak oskarżony D. K. (2), czy C. K. (1), których role były ściśle określone, to nie mniej oskarżony czerpał stałe korzyści ze współpracy z firmą oskarżonego, otrzymując od D. K. (1) określone zlecenia, jak też w przypadku odbierania pieniędzy otrzymywał zwrot kosztów przejazdów, co w ocenie Sądu stanowiło dalece większe i to stałe źródło dochodu, na które miały wpływ podejmowane przez oskarżonego działania. Oskarżony

D. K. (1) w swoich wyjaśnieniach wskazał, że w zamian za pomoc jaką mu w zakresie odbioru pieniędzy świadczył D. W. (1) kupował od niego części samochodowe, partycypował w kosztach jego wyjazdów. Jednocześnie wskazał, że w ten sam sposób odbierał dla niego pieniądze B. G.. Ta okoliczność w sposób oczywisty wskazuje, że D. K. (1) nie traktował B. G., podobnie, jak i D. W. (1) jedynie jako swoich kolegów, którzy przy okazji swoich spraw załatwiali dla niego jego zlecenia, lecz były to osoby zaufane, które mając stałą korzyść z kontaktów z nim, w istocie brały udział w prowadzonym przez niego przestępczym procederze niezależnie od formy wynagrodzenia, jaka była ich udziałem. Oskarżony nie tylko działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ale uczynił sobie z owej działalności stałe źródło dochodu o jakim mowa w art. 118 ust. 2 wskazanej ustawy. Stałe źródło dochodu o jakim mowa w tym przepisie wynika tak w wielokrotności działania oskarżonego (wskazana 4 krotność podjęcia pieniędzy) nie nastąpiła we wskazanym okresie zarzutu, lecz na przełomie miesięcy czerwca - do sierpnia. Jak wynika z zapisu rozmowy pomiędzy D. W. (1), a D. K. (1) w czasie jednego z objazdów oskarżony zebrał "woreczek należności". Dla przyjęcia, że sprawca ma z tytułu popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu nie jest konieczna regularność odstępów czasowych w uzyskiwaniu dochodów, ani też to by dochód taki stanowił wyłączone, czy też główne źródło utrzymania sprawcy. Pojęcie stałego dochodu obejmuje takie dochody, które zgodnie z zamiarem sprawcy, będą przez niego osiągane przy każdej

nadarzającej się sposobności, czy w dłuższym okresie czasu.

W sytuacji gdy oskarżony w przeciągu trzech miesięcy już czterokrotnie, jak sam przyznaje, podejmował różne kwoty pieniędzy, a z akt sprawy wynika, że nie były to jedyne sytuacje, to ta systematyczność gwarantująca zysk stały, nawet jeśli niewielki wypełniła znamię stałego źródła dochodu.

Zgodzić się można z obrońcą oskarżonego, że brak jest dowodów, że B. G. był zaangażowany w całokształt czynności podejmowanych przez oskarżonego D. K. (1), związanych z pomaganiem w zbywaniu w zwielokrotnionych nielegalnie nośników, dlatego też nie znając pełnej wysokości kwot odebranych przez oskarżonego od nabywców owych nośników i nie mogąc ściśle ustalić ilości owych nośników w pomocy w zbyciu których udzielał oskarżony (był osobiście zaangażowany) Sąd odwoławczy zmienił opis czynu mu przypisanego oskarżonemu.

Wniosek

- o uniewinnienie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak było podstaw do uniewinnienia oskarżonego tak od przypisanego mu czynu z art. 258 § 1 k.k. jak i od czynu z art. 118 ust. 2 wskazanej ustawy, jako,

<p>że zebrane dowody w sposób oczywisty nakazywały przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie obu przypisanych mu przestępstw.</p>		
<p>3.7.</p>	<p>- zarzut rażącej niewspółmierności kary, obniżenie wymiaru kar jednostkowych oraz kary grzywny oraz orzeczenie kary łącznej w maksymalnym wymiarze do lat 2 z jednoczesnym orzeczeniem warunkowego zawieszenia jej wykonania na minimalny okres próby oraz zmniejszenie oskarżonemu grzywny do minimalnych wymiarów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W ocenie Sądu odwoławczego należało podzielić zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary i to zarówno kary orzeczonej za czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k. jak i biorąc pod uwagę dokonanie częściowej zmiany opisu przypisanego oskarżonemu czynu z art. 118 ust 2 ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych. To spowodowało konieczność uchYLENIA kary łącznej pozbawienia wolności i dokonania na nowo wymiaru kar za przypisane oskarżonemu przestępstwa. Po pierwsze należy stwierdzić, że przy wymiarze kary pozbawienia wolności za przypisany oskarżonemu czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k., sąd I instancji nie uwzględnił w sposób należyty tego, że grupa przestępcza w której brał udział oskarżony została zorganizowana w celu popełniania przestępstw z art. 118 ust. 2 w/w ustawy, a</p>		

więc przestępstw zagrożonych karą do 5 lat pozbawienia wolności, czasokres funkcjonowania grupy nie był znaczny, a oskarżony choć pozostawał jej uczestnikiem, nie podejmował szczególnych działań świadczących o jego znacznym zaangażowaniu. Jeśli się przy tym uwzględni czas popełnienia przestępstwa, jak i niekaralność oskarżonego, to w ocenie sądu brak było podstaw do wymierzenia oskarżonemu za to przestępstwo kary w wymiarze ustalonym przez Sąd I instancji jako, że kara 1 roku pozbawienia wolności będzie karą adekwatną tak do wagi czynu (jego społecznej szkodliwości), jak i osoby sprawcy.

Z kolei za drugie z przypisanych oskarżonemu przestępstw Sąd odwoławczy obniżył wymiar kary kierując się tak powyżej wskazanymi względami dotyczącymi osoby sprawcy, jak i tym, że czyn przypisany oskarżonemu jest czynem o średniej szkodliwości społecznej, a orzeczone kary tak kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku, jak i wymierzona grzywna w wymiarze 200 stawek dziennych będą stanowiły dostateczną dolegliwość za przypisane oskarżonemu przestępstwo. Sąd Okręgowy prawidłowo miarkował wysokość jednej stawki dziennej stąd brak było podstaw do ingerowania w tym zakresie w treść tego wyroku.

Miarkując wymiar kary łącznej pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny uznał, iż wymierzenie oskarżonemu kary w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przypisane oskarżonemu przestępstwa, biorąc pod uwagę związek przedmiotowy i czasowy tych przestępstw, spełni

<p>cele kary mające za zadanie tak powstrzymanie oskarżonego przez popełnianiem przestępstw, jak i wdrożenie go do przestrzegania porządku prawnego. Biorąc pod uwagę tak dane dotyczące niekaralności oskarżonego, jak i czas jaki upłynął od popełnienia przestępstw w ocenie Sądu Apelacyjnego zachodzą podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania owej kary w oparciu o przepisy obowiązujące w dacie popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu. Okres próby 4 lat i obligatoryjny dozór kuratora będzie wystarczającym dla wdrożenia oskarżonego do poszanowania norm prawnych. Na powyższe pozwalało zastosowanie art. 4 § 1 k.k. jako , że wobec oskarżonego znalazły zastosowanie przepisy k.k. obowiązujące do dnia 30.06.2015 r.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- obniżenie wymiaru kar jednostkowych oraz kary grzywny oraz orzeczenie kary łącznej w maksymalnym wymiarze do lat 2, z jednoczesnym orzeczeniem warunkowego zawieszenia jej wykonania na minimalny okres próby oraz zmniejszenie oskarżonemu grzywny do minimalnych wymiarów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>- Sąd dzielając po części wniosek apelującego uznał, że nie jest zasadnym dalsze zmniejszenie wymiar kar (ponad to co uczynił już Sąd Apelacyjny) tak pozbawienia wolności, jak i grzywny, jak i ustalenie okresu</p>		

próby na 2 lata, w stopniu oczekiwanym apelacją. Tak ustalony wymiar kar świadczyłby o jej rażącej łagodności i nie pozwoliłby w pełni na zweryfikowanie stanowiska Sądu, co do tego, że oskarżony jest stale ukierunkowany (obecnie) na przestrzeganie norm prawnych. Wymiar kary grzywny uwzględnia ,zaś tak oczywisty fakt, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tak przez siebie, jak i inne osoby w wymiarze ustalonym przez Sąd i będzie adekwatny tak do wagi czynu, jak i osoby sprawcy.

3.8.

obrońca oskarżonego D. W. (1) zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- obrazę art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez nie wskazanie jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, co uniemożliwiło skontrolowanie podstawy prawnej skazania D. W. (1), tak w zakresie czynu z art. 258 § 1 k.k. jak i czynu z art. 118 ust 2 i niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, w szczególności przyczyn z powodu których Sąd nie uznał, że zachodzi zbieg przepisów przejawiający się w tym, że przepis art. 118 ust. 2 ustawy konsumuje art. 258 k.k.

- zarzut obrazę prawa materialnego, art. 258 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie, mimo, że przepis art. 118 ust 2 wskazanej ustawy, stanowiąc, że jego sprawca uczynił sobie z popełniania przestępstwa określonego w ust 1 stałe źródło dochodu albo działalność przestępczą określoną w ust. 1 organizuje lub nią kieruje, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 5 konsumuje działanie art. 258

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>§ 1 k.k. zwłaszcza, że przepis art. 118 ust. 1 ustawy prawo autorskie i prawa pokrewne w swoim brzmieniu harmonizuje z art. z opisem art. 258 1 k.k.,</p> <p>- opisy czynów przypisanych D. W. (1) przez Sąd są tożsame, a wiadomo, że przynajmniej z treści art. 11 § 1 k.k. ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo w konsekwencji - obrazę art. 11 § 1 k.k. polegający na wykreowaniu z jednego czynu dwóch przestępstw.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie należy stwierdzić, że brak jest podstaw do uznania, że uzasadnienie Sądu I instancji zostało sporządzone w sposób wadliwy, naruszający reguły określone treścią art. 424 § 1 i 2 k.p.k.. Wbrew stanowisku obrońcy Sąd I instancji wskazał jakie fakty uznał za udowodnione i nieudowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach, tak w zakresie czynu z art. 258 § 1 k.k. popełnionego w warunkach art. 65 § 2 k.k., jak i czynu z art. 118 ust. 2 ustawy o ochronie praw autorskich i prawach pokrewnych. Trafnie wskazał Sąd I instancji, że o sprawstwie oskarżonego D. W. (1) świadczą przede wszystkim wyjaśnienia L. K. i to w zakresie czynu z art. 258 § 1 k.k., jak i czynu z art. 118 ust. 2 wskazanej powyżej ustawy, ale i po części wyjaśnienia oskarżonego D. K. (1) (w zakresie w jakim wskazuje on na to jakie korzyści uzyskiwał D. W. (1) z racji "współpracy" i odbierania środków należnych od odbiorców nielegalnie zwielokrotnionych nośników nośników), jak i treść</p>		

zarejestrowanych rozmów telefonicznych prowadzonych pomiędzy oskarżonym D. K. (1), a D. W. (1), w których to rozmowach (mających charakter jawny z mocy decyzji nr 125/16 Komendanta NoOSG z dnia 20.12.2016 roku) oskarżony D. W. (1) nie tylko wykazywał się pełną wiedzą, co do prowadzonego procederu pomagania w zbyciu nielegalnie zwielokrotnionych nośników fono i wideogramów, ale też przejawiał wręcz troskę o to by doszło do należytego rozliczenia się poszczególnych osób tak wobec oskarżonego D. K. (1), ale i L. K.. To, że uzasadnienie Sądu zostało sporządzone w taki sposób, że różne przejawy aktywności D. W. (1), zostały wskazane w różnych częściach tego uzasadnienia nie powoduje, że nie poddaje się ono kontroli instancyjnej, jako, że przedmiotem kontroli jest wyrok i całość wskazanego uzasadnienia, ale co istotne Sąd odwoławczy dokonuje owej kontroli poprzez dokonanie analizy całokształtu materiału dowodowego, jaki został przez Sąd Okręgowy zgromadzony i stał się podstawą ustaleń faktycznych. Ta analiza zaś prowadzi do wniosku, że tak ustalenie przez Sąd, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej i w ramach działania tej grupy podejmował czynności polegające na pomocy w zbyciu nielegalnie zwielokrotnionych nośników jest prawidłowe, na co wprost wskazują przywołane dowody, które ocenione we wzajemnych powiązaniu wskazują na sprawstwo i winę oskarżonego, co do czynów mu przypisanych, z tą różnicą, że w istocie nie da się ustalić za jaką ilość zwielokrotnionych bez uprawnień nośników fonogramów i wideogramów oskarżony pobierał

środki pieniężne od odbiorców, jako że zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że pieniądze te były też przekazywane w inny sposób (poprzez kierowców autobusów, odbierane osobiście przez D. K. (1) i L. K.), tak więc pomimo, że oskarżony pozostawał w gotowości do wykonania zleconych mu czynności jako uczestnik zorganizowanej grupy przestępczej i czynił to na tyle często, że zasadnym było uznanie, że nie tylko działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, ale też z powyższego proceduru, podobnie, jak B. G. uczynił sobie stałe źródło dochodu, nawet jeśli nie miało ono systematycznego charakteru. Wedle relacji D. K. (1) oskarżony nie tylko odbierał pieniądze od A. S. (2), czy D. K. (2), ale też z racji zamieszkania we W. kilkakrotnie odbierał pieniądze od kierowców autobusów. Już wskazanie przez D. K. (1), że oskarżony D. W. (1) czynił to często, wskazuje na jego zaangażowanie w przestępczy proceder i nie było tak, jak twierdził oskarżony, że odbiór pieniędzy miał charakter sporadyczny. Pomaganie w zbyciu obejmuje zaś wszelkie przejawy zaangażowania sprawcy w tym i udział w dokonywaniu rozliczeń.

O zaangażowaniu oskarżonego w przestępczy proceder świadczy też i to, że w jego mieszkaniu również zabezpieczono nielegalnie zwielokrotnione płyty (o czym wprost świadczy opinia (...)). Ich niewielka ilość nie świadczy o braku wiedzy o ich pochodzeniu, lecz potwierdza zaangażowanie oskarżonego w proceder w określony sposób, zwłaszcza wobec treści rozmów, z których wprost wynika jego wiedza z jakiego tytułu środki pobiera i przekazuje, pomagając

tym samym w zbyciu nielegalnie zwielokrotnionych nośników. Oczywiście jest, że oskarżony miał pełną świadomość co do tego, że pomaga w zbyciu przedmiotów będących nośnikami fonogramów i wideogramów zwielokrotnianych bez uprawnienia w celu ich rozpowszechniania i działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej tak przez siebie, jak i pozostałe osoby, czyniąc sobie z popełniania tego przestępstwa stałe źródło dochodu.

Brak jest podstaw do podzielenia stanowiska obrońcy co do tożsamości czynów z art. 258 k.k. i art. 118 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, a tym samym do uznania, że doszło do obrazy wskazanych przepisów, jak i art. 11 § 2 k.k. Zważyć należy, iż wbrew twierdzeniom obrońcy, organizowanie o jakim mowa w art. 258 k.k., nie jest tożsamym z organizowaniem o jakim mowa w treści art. 118 ust 3 wskazanej ustawy. Art. 258 k.k. stypizowano przestępstwo formalne. Już przynależność do grupy, która ma na celu popełnianie przestępstw, jest zgodnie z wolą ustawodawcy karalne. W treści art. 118 ust. 2 czy 117 ust 2 ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych, chodzi nie o zorganizowanie grupy przestępczej, czy kierowaniem tą grupą, ale o zorganizowanie działalności przestępczej, co do realizacji konkretnych czynów zabronionych i kierowanie ich dokonywaniem. Organizacja przestępstwa i kierowanie jego popełnieniem nie musi odnosić się do działalności podejmowanej przez co najmniej 3 osoby. Sprawców może być dwóch, nie tworzą oni grupy, ale prowadzą działalność przestępczą w której jedna z osób jest

jej organizatorem i kierownikiem bądź się tymi rolami dzielą. Dla wypełnienia znamion czynu z art. 118 ust. 2 w/w ustawy, wystarczy więc współpraca z inną osobą, (a nie koniecznie z innymi osobami), sprawca organizuje nie grupę, lecz podejmuje działania umożliwiające bezpośrednio popełnienie przestępstwa pomocy w zbyciu. Nie sposób więc uznać, że Sąd Okręgowy winien był tak przynależność oskarżonego do zorganizowanej grupy przestępczej, jak i udział w dokonywaniu konkretnych czynów polegających na pomaganiu w zbyciu zwielokrotnionych bez uprawnień nośników wideogramów i fonogramów, uznać za jedno przestępstwo, tylko z racji tego że czyny te były popełnione w jednym czasie, czy miejscu.

Wbrew stanowisku skarżącego oskarżony swoim działaniem, wyczerpał tak znamiona czynu z art. 258 §1 k.k. stanowiącego przestępstwo formalne dla którego realizacji wystarczającym jest, że oskarżony, nie tylko akceptował cele jakie grupa stworzona przez D. K. (1) miała realizować, ale też pozostał w gotowości do realizacji zadań, jakie zostały mu w ramach grupy wyznaczone, nawet jeśli zadania te miałby realizować, uwzględniając inne swoje plany związane z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Z kolei podjęcie określonych czynności w ramach uzgodnionego podziału ról i odbieranie pieniędzy od osób którym przekazywano nielegalnie zwielokrotnione utwory w istocie doprowadziło do realizacji znamion czynu z art. 118 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych jako, że stanowiło pomaganie w zbyciu

<p>zwielokrotnionych bez uprawnień cudzych utworów, w tym zakresie aktualne pozostają też uwagi zawarte w pkt. 3.6., 3.7.</p> <p>Z tych względów brak było też podstaw do podzielenia zarzutu obrazy art. 11§ 1 k.k. jako, że nie sposób uznać, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona jednego przestępstwa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o uniewinnienie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>- Brak było podstaw do uwzględnienia wniosku jako, że Sąd nie podzielił stanowiska obrońcy oskarżonego, tak co do braku zasadności uznania oskarżonego za sprawcę obu przypisanych mu przestępstw, jak i co do tego, że zachowanie oskarżonego należało uznać za wyczerpujące znamiona jednego przestępstwa tj. przestępstwa z art. 118 ust 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Tym bardziej nie podzielił stanowiska obrońcy co do braku podstaw do przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy.</p>		
<p>3.9.</p>	<p>zarzut nieprawidłowej oceny materiału dowodowego wyjaśnień D. W. (1), wyjaśnień D. K. (1), wyjaśnień L. K. i wskazanych materiałów niejawnych, które nie dawały podstaw do skazania oskarżonego za czyny mu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>przypisane, a nadto nie znajdują odzwierciedlenia we wskazanych przepisach spowodowany brakiem obiektywizmu o jakim mowa w art. 4 k.p.k. jako, że Sąd nie uwzględnił okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, co oznacza, że doszło do obrazy art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. a w konsekwencji podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przypisaniu oskarżonemu brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i pomagania w zbyciu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nośników fonogramów i wideogramów zwielokrotnionych bez uprawnienia powodującej przypisanie tak czynu z art. 258 § 1 k.k., jak i art. 118 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, jak i prawidłowo ustalił stan faktyczny odnoszący się do oskarżonego D. W. (1).</p> <p>W szczególności słusznie uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego D. W. (1) wskazującego, że odbieranie przez niego pieniędzy za zwielokrotnione nielegalnie nośniki wideogramów i fonogramów stanowiły przysługę koleżeńską, a oskarżony nie miał świadomości co do tego z powodu jakiego tytułu przekazywane są owe środki pieniężne tak te w euro, jak w walucie polskiej. Już treść rozmów nagranych w ramach kontroli</p>		

operacyjnej pomiędzy oskarżonym D. W. (1) i D. K. (1) bez wątplenia świadczy o tym, że oskarżony D. W. (1) jest świetnie zorientowany co do tego, za co są owe środki pieniężne, jak i co do stanu rozliczeń oskarżonego D. K. (1) z innymi osobami.

W kontekście tego faktu nie sposób też było uznać za prawdziwych twierdzeń D. K. (1) o braku zaangażowania D. W. (1) w przestępczy proceder, skoro sam wskazał na różne okoliczności odbioru przez D. W. (1) pieniędzy z różnych miejsc i dotyczących tak udania się w określone miejsca, jak i odbioru od kierowców autobusów, które wedle relacji D. K. (1) przyjeżdżały do W. z różnych stron, zwłaszcza w kontekście wskazywanych przez niego gratyfikacji, jakich z tego tytułu systematycznie doświadczał oskarżony D. W. (1) (otrzymywał zlecenia na zakup części, zwroty kosztów przejazdu). Również treść relacji L. K., co do zaangażowania D. W. (1) w odbieranie pieniędzy od osób uczestniczących w procederze pomocy w zbywaniu nielegalnie zwielokrotnionych nośników nie pozostawia wątpliwości, co do zaangażowania i roli oskarżonego D. W. (1). L. K. wskazał, tak na odbieranie przez D. W. (1) pieniędzy we W., jak i, że do różnych klientów na bazy na zachodzie Polski jeździł po pieniądze D. W. (1). L. K. nie łączył tego jedynie z wyjazdami powiązanymi z własnymi interesami oskarżonego D. W. (1). Z treści rozmowy wynika niewątpliwie, że i w takich sytuacjach tak D. W. (1), jak i B. G. odbierali pieniądze, ale przy okazji trudno mówić o tym, że coś jest po drodze jeśli z G. trzeba np. pojechać do C.. Już te dowody niezależnie od treści

wskazywanych przez inne osoby przekazujące pieniądze dla D. K. (1) wynika, że nie sposób było czynić ustaleń w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego D. K. (1) w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego. Treść relacji L. K. nie pozostawia wątpliwości, że oskarżony był nie tylko uczestnikiem zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez D. K. (1), ale i pomagał w zbyciu zwielokrotnionych bez uprawnień nośników. Tak wskazane tu okoliczności, jak i chociażby wysokość kwot nie pozostawiała wątpliwości za co są określone kwoty czasami niebagatelne, bo sięgające 10.000 złotych stanowiącą zapłatę za płyty dostarczone mężczyźnie o ps. (...). Oskarżony udawał się wprost na przygraniczne bazy i to do osób, które nie handlowały odzieżą, co stwierdza i L. K..

W kontekście już tych relacji nie sposób uznać, że oskarżony D. W. (1) pozostawał nieświadomy w zakresie tego czym zajmuje się D. K. (1), jak i tego, że pozostając w gotowości do wykonywania poleceń D. K. (1), co do odbioru pieniędzy od osób, którym dostarczono nielegalne nośniki w istocie przynależy do zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu pomoc w zbyciu nielegalnie zwielokrotnionych nośników fonu i wideogramów. Jak już powyżej wskazano oskarżony miał też z tego tytułu stałe dochody, bo nie tylko otrzymywał zlecenia na zakup samochodów, ale i zwrot kosztów podróży, co przy uwzględnieniu że przy okazji załatwiał też i własne sprawy niewątpliwie należy uznać za stałe źródło dochodu o jakim mowa w art. 118 ust.2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (jak u B.

G.). Okoliczności te potwierdzają też rozmowy prowadzone przez oskarżonego z D. K. (1).

W sprawie nie wystąpiły żadne nie dające usunąć się wątpliwości, Sąd I instancji ich nie powziął.

Sąd odwoławczy stwierdził jedynie, że nie jest możliwe ustalenie, co do jakiej ilości nośników oskarżony udzielał pomocy w ich zbyciu, bo jak wyżej wskazano pieniądze trafiały do oskarżonego D. K. (1) również poprzez inne osoby, jak i odbierał je osobiście. Nie mniej jednak czynił to w ramach pomocy w zbyciu o jakiej mowa w tym przepisie, albowiem "pomaganie w zbyciu" przedmiotu będącego nośnikiem utworu, fonogramu czy wideogramu rozpowszechnionego bez uprawnienia obejmuje wszelkiego rodzaju zachowania ułatwiające realizację porozumienia pomiędzy zbywcą a nabywcą tego przedmiotu, w tym i pośredniczenie w przekazywaniu pieniędzy ułatwiające realizację zamierzonego przedsięwzięcia jako całości.

W konsekwencji trafnej oceny dowodów, również ustalenia Sądu oparte o dowody uznane przez Sąd za wiarygodne, należało uznać za prawidłowe. Zasadnie Sąd Okręgowy uznał, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnia przestępstw o jakich mowa w ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych, jak też wykonując zleczone przez oskarżonego D. K. (1) czynności udzielał w ramach przypisanej mu roli pomagania w zbyciu zwielokrotnionych bez uprawnień nośników wideogramów i fonogramów działając tak w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej, jak i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu.		
Wniosek		
- o uniewinnienie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
- Brak podstaw do uwzględnienia wniosku, skoro prawidłowo oceniony materiał dowodowy nakazywał przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie obu przestępstw, a zmiana w zakresie czynu z art. 118 ust 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych nie ma wpływu na trafność uznania sprawstwa i winy		
3.10.	- zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec D. W. (1) w szczególności w związku z uprzednią niekaralnością oskarżonego, prowadzenia przez niego prawidłowego trybu życia, jak i nieuwzględnieniu konsekwencji, które poniesie on sam jak i osoby mu bliskie, wreszcie, że bezwzględna kara pozbawienia wolności pozbawi go możliwości uiszczenia grzywny.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
W ocenie Sądu odwoławczego należało częściowo podzielić zarzut rażącej niewspółmierności		

orzeczonej kary i to zarówno kary orzeczonej za czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k., jak i biorąc pod uwagę dokonanie częściowej zmiany opisu przypisanego oskarżonemu czynu z art. 118 ust. 2 ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych. To spowodowało konieczność uchYLENIA kary łącznej pozbawienia wolności i dokonania na nowo wymiaru kar za przypisane oskarżonemu przestępstwa. Po pierwsze należy stwierdzić, że przy wymiarze kary pozbawienia wolności za przypisany oskarżonemu czyn z art. 258 § 1 k.k. sąd I instancji nie uwzględnił w sposób należyty tego, że grupa przestępcza w której brał udział oskarżony, została zorganizowana w celu popełniania przestępstw z art. 118 ust. 2 w/w ustawy, a więc przestępstw zagrożonych karą do 5 lat pozbawienia wolności, czasokres funkcjonowania grupy nie był znaczny, a oskarżony choć pozostawał jej uczestnikiem, nie podejmował szczególnych działań świadczących o jego znacznym zaangażowaniu. Jeśli się przy tym uwzględni czas popełnienia przestępstwa, jak i niekaralność oskarżonego, w ocenie sądu brak było podstaw do wymierzenia oskarżonemu za to przestępstwo kary w wymiarze ustalonym przez Sąd I instancji jako, że kara 1 roku pozbawienia wolności będzie karą adekwatną tak do wagi czynu jak i osoby sprawcy.

Z kolei za drugie z przypisanych oskarżonemu przestępstw, Sąd odwoławczy obniżył wymiar kary kierując się tak powyżej wskazanymi względami dotyczącymi osoby sprawcy jak i tym, że czyn przypisany oskarżonemu jest czynem o średniej szkodliwości społecznej, a orzeczone

kary tak kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku jak i wymierzona grzywna w wymiarze 200 stawek dziennych będą stanowiły dostateczną dolegliwość za przypisane oskarżonemu przestępstwo. Ustalenie co do wysokości jednej stawki dziennej jako zasadne należało utrzymać w mocy.

Miarkując wymiar kary łącznej pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny uznał, iż wymierzenie oskarżonemu kary w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przypisane oskarżonemu przestępstwa, biorąc pod uwagę związek przedmiotowy i czasowy tych przestępstw spełni cele kary mające za zadanie tak powstrzymanie oskarżonego przez popełnianiem przestępstw jak i wdrożenie go do przestrzegania porządku prawnego. Biorąc pod uwagę tak dane dotyczące niekaralności oskarżonego, jak i czas jaki upłynął od popełnienia przestępstw w ocenie Sądu Apelacyjnego zachodzą podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania owej kary w oparciu o przepisy obowiązujące w dacie popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu. Okres próby 4 lat i obligatoryjny dozór kuratora będzie wystarczającym dla wdrożenia oskarżonego do poszanowania norm prawnych.

Sąd nie znalazł podstaw do dalszego złagodzenia wymiaru kary w tym i kary grzywny, okresu próby jako, że kara w niższym wymiarze byłaby w swoim całokształcie karą rażąco niewspółmiernie łagodną.

W odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu mają zastosowanie przepisy ustawy

<p>kodeks karny obowiązujące do dnia 30.06.2015 roku stosownie do treści art. 4 k.p.k..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- obniżenie wymiaru kar jednostkowych oraz kary grzywny oraz orzeczenie kary łącznej w maksymalnym wymiarze do lat 2 z jednoczesnym orzeczeniem warunkowego zawieszenia jej wykonania na minimalny okres próby oraz zmniejszenie oskarżonemu grzywny do minimalnych wymiarów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Stwierdzić należy, nie bagatelizując czynów przypisanych oskarżonemu, że tak sam charakter tych czynów, jak i rola jaką oskarżony pełnił w przestępstwach mu przypisanych należało obniżyć wymiar kary zasadniczej za pierwszy z przypisanych oskarżonemu przestępstw, jak i za drugi zwłaszcza w kontekście zmiany jego opisu, co wpłynęło również na wymiar liczby stawek dziennych grzywny. Co do ustalenia wysokości jednej stawki dziennej Sąd uznał, że brak jest podstaw do zmiany orzeczenia. Wymiar kary pozbawienia wolności za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. obniżyć należało do wymiaru 1 roku, tak z uwagi na stopień społecznej szkodliwości czynu jak i wskazany już fakt, że założona grupa przestępcza miała na celu popełnianie przestępstw ukierunkowanych li tylko na popełnianie czynów z art. 118 ust 2 wskazanej ustawy, a</p>		

więc zagrożonych karą pozbawienia wolności do lat 5. Tak stopień społecznej szkodliwości czynu, jak i rola oskarżonego w funkcjonowaniu grupy nie była też tego rodzaju by uznać, że kara w wymiarze 1 roku nie spełni swoich celów. Sąd I instancji nie uwzględnił w sposób należyty tego, że grupa przestępcza w której brał udział oskarżony została zorganizowana w celu popełniania przestępstw z art. 118 ust. 2 w/w ustawy, a więc przestępstw zagrożonych karą do 5 lat pozbawienia wolności, czasokres funkcjonowania grupy nie był znaczny, a oskarżony choć pozostawał jej uczestnikiem, nie podejmował szczególnych działań świadczących o jego znacznym zaangażowaniu. Jeśli się przy tym uwzględni czas popełnienia przestępstwa, jak i niekaralność oskarżonego, to w ocenie sądu brak było podstaw do wymierzenia oskarżonemu za to przestępstwo kary w wymiarze ustalonym przez Sąd I instancji jako, że kara 1 roku pozbawienia wolności będzie karą adekwatną tak do wagi czynu (jego społecznej szkodliwości), jak i osoby sprawcy.

Z kolei za drugie z przypisanych oskarżonemu przestępstw Sąd odwoławczy obniżył wymiar kary kierując się tak powyżej wskazanymi względami dotyczącymi osoby sprawcy, jak i tym, że czyn przypisany oskarżonemu jest czynem o średniej szkodliwości społecznej, a orzeczone kary tak kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku, jak i wymierzona grzywna w wymiarze 200 stawek dziennych będą stanowiły dostateczną dolegliwość za przypisane oskarżonemu przestępstwo. Sąd Okręgowy prawidłowo miarkował wysokość

jednej stawki dziennej stąd brak było podstaw do ingerowania w tym zakresie w treść tego wyroku.

Miarkując wymiar kary łącznej pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny uznał, iż wymierzenie oskarżonemu kary w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przypisane oskarżonemu przestępstwa, biorąc pod uwagę związek przedmiotowy i czasowy tych przestępstw, spełni cele kary mające za zadanie tak powstrzymanie oskarżonego przez popełnianiem przestępstw, jak i wdrożenie go do przestrzegania porządku prawnego. Biorąc pod uwagę tak dane dotyczące niekaralności oskarżonego, jak i czas jaki upłynął od popełnienia przestępstw w ocenie Sądu Apelacyjnego zachodzą podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania owej kary w oparciu o przepisy obowiązujące w dacie popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu. Okres próby 4 lat i obligatoryjny dozór kuratora będzie wystarczającym dla wdrożenia oskarżonego do poszanowania norm prawnych. Na powyższe pozwalało zastosowanie art. 4 § 1 k.k. jako , że wobec oskarżonego znalazły zastosowanie przepisy k.k. obowiązujące do dnia 30.06.2015 r.

3.11.

- apelacja obrońcy oskarżonego C. K. (1)

zarzut obrazy art. 439 pkt 9- k.p.k. - naruszenie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 102 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez skazanie oskarżonego za czyny z art. 118 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych, mimo iż w zakresie tych czynów nastąpiło przedawnienie karalności na podstawie art. 101 § 1 k.k. w

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	zw. z art. 102 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynów	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut nie jest zasadny. Nie sposób bowiem podzielić stanowiska skarżącego, że przestępstwa popełnione przez oskarżonego C. K. (1) kwalifikowane z art. 118 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych uległy przedawnieniu. Sąd Okręgowy szczegółowo odniósł się do kwestii braku podstaw do uznania, że doszło do przedawnienia karalności, przywołanych powyżej przestępstw w treści uzasadnienie str. 160. Sąd odwoławczy w pełni ową ocenę podziela, wskazując, że art. 4 k.k. nie ma zastosowania w tym zakresie. Sąd Okręgowy wskazał na judykaty odnoszące się do wskazanej problematyki. Zmiany w treści art. 101 i 102 k.k., w sytuacji gdy do przedawnienia karalności przestępstw z art. 118 ust 2 w/w ustawy nie doszło, tak przed dniem 3.08.2005, jak i 2.03.2006 roku w sposób oczywisty nie pozwalają na uznanie, że nastąpiło przedawnienie karalności przestępstw, a tym samym, że ziszcila się negatywna przesłanka nakazująca umorzenie postępowania. Tym samym brak było podstaw do uznania, że w sprawie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza o jakiej mowa w art. 439 § 1pkt 9 k.p.k.		
Wniosek		
o umorzenie postępowania	# zasadny	

	# częściowo zasadny	
	# niezasadny	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uznania, że art. 4 k.k. ma zastosowanie dla oceny kwestii przedawnienia karalności czynu, czyni zarzut niezasadny, a wniosek na uwzględnienie nie zasługuje.		
3.12.	<p>- na podstawie art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k.</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania</p> <p>a) 4, 5 § 2 i 7 k.p.k. poprzez pominięcie okoliczności korzystnych dla oskarżonego i przy licznych wątpliwościach związanych z zabezpieczeniem, opisywaniem i opiniowaniem nośników, z występowaniem nieprawidłowości przy liczeniu płyt i przy dokonywaniu oględzin zawartości nie sposób ustalić ile faktycznie płyt zabezpieczono u C. K. (1), ile z tych płyt mogło być legalnych, a ile faktycznie zawierało zwielokrotnione nośniki wideogramów bez zezwolenia i o jakiej treści były oraz uwzględnienie wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego z całkowitym pominięciem okoliczności przemawiających na jego korzyść i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego istotnych wątpliwości dotyczących:</p> <p>- nieustalenia do chwili orzekania konkretnych tytułów i ich autorów, których utwory zwielokrotniono na wideogramach,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

co wyklucza możliwość przypisania oskarżonemu przestępstw z art. 118 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, wobec nie wyczerpania ustawowych znamion tych czynów;

- nieustalenie do chwili orzekania rzeczywistej ilości wideogramów (ostatecznie przypisano oskarżonemu 6000 sztuk), co miało istotne znaczenie, min. dla ustalenia zwielokrotnionych cudzych utworów wideogramów oraz potwierdzenia ewentualnej korzyści, jaką miał osiągnąć oskarżony, (czy też ustalenia stałego źródła dochodu)

- nieustalenia do chwili orzekania obywateli Ukrainy, z którymi rzekomo miał współpracować oskarżony w działalności przestępczej,

b) 394 § 2 k.p.k. i art. 393 § 1 k.p.k. poprzez ujawnienie bez odczytywania dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy stanowiących materiały uzyskane w wyniku kontroli operacyjnej, w tym nagrań rozmów telefonicznych oskarżonych zarejestrowanych w jej trakcie, w sytuacji gdy dowody te mają zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i są sprzeczne z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, a ponadto o ich odtworzenia wnioskował oskarżyciel publiczny,

c) art. 16 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. poprzez naruszenie zasady informacji stron i niepoinformowania ich wraz z uzasadnieniem o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 17 stycznia 2019 roku że planowane jest przeprowadzenie w tym dniu dowodu z

materiałów niejawnych uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej, a w konsekwencji niepouczenie stron o przysługujących im w tym zakresie uprawnieniach, w sytuacji gdy ze względu na ważność tego dowodu dla sprawy i etap postępowania, na jakim miał on być przeprowadzony tj. po upływie 5 lat od daty złożenia wyjaśnień przez oskarżonego C. K. (1), informacja ta dla zapewnienia prawa do obrony była nieodzowna w świetle okoliczności sprawy,

d) 366 k.p.k. i art. 193 k.p.k. poprzez nie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii w celu identyfikacji osób uczestniczących w rozmowach telefonicznych zarejestrowanych w wyniku kontroli operacyjnej, w sytuacji gdy w wyniku nieodtworzenia nagrań oskarżonym, uniemożliwiono mu dokonanie identyfikacji oraz odniesienia się do ich treści, co doprowadziło do niewyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności w sprawie,

e) 424 §1 k.p.k. poprzez lakoniczne uzasadnienia zaskarżonego wyroku, które nie pozwala ocenić, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach, a w szczególności dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, niewyjaśnienie ustalenia, że oskarżony był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej i porzestanie jedynie na przytoczeniu treści przepisu z pominięciem jakichkolwiek rozważań w odniesieniu do zebranych dowodów w tym również wyjaśnień oskarżonych oraz niewyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku przyczyn pominięcia w rozważaniach nad nim art. 94 ust 2 i 3 ustawy o prawie autorskim

i prawach pokrewnych odnoszących się do pojęć wideogramów oraz ich własności, których zastosowanie pozwoliłoby sądowi dostrzec, że dla bytu przestępstw z art. 118 ust. 2 koniecznym jest ustalenie które z cudzych utworów (tytułów) zostały zwielokrotnione bez uprawnienia lub po takiej bezprawnej czynności zbyte, do czego nie jest wystarczające ustalenie ilości samych nośników, tym bardziej gdy na praktycznie każdym z nich utrwalono po kilka tytułów różnych utworów i twórców, czego dowodzą protokoły przeszukań dwóch lokali mieszkalnych oskarżonego,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na dowolnym i nieprawidłowym uznaniu, że:

oskarżony był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k., której celem było popełnienie przestępstw zwielokrotniania bez uprawnień i pomagania w zbyciu nośników zwielokrotnionych fonogramów i wideogramów dla osiągnięcia dla osiągnięcia korzyści majątkowych, mimo, że brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających rzekomy i świadomy udział oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, a jedynie co zrobił to na prośbę D. K. (1) odebrał od kierowców autobusów komunikacji publicznej kilka paczek, nie wiedząc przy tym, że zawierają one wideogramy,

- oskarżony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczynił sobie stałe źródło dochodu z pomagania w zbyciu nośników wideogramów zwielokrotnionych bez uprawnienia,

	<p>3. rażąca niewspółmierność kary</p> <p>rażącą surowość orzeczonych wobec oskarżonego C. K. (1) kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności powodującej iż:</p> <ul style="list-style-type: none"> - kary te przekraczają stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego przez co nie spełniają swoich celów zapobiegawczych i wychowawczych , -nie uwzględnia się właściwości i warunków osobistych oskarżonego oraz sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowania C. K. (1) po ich popełnieniu, <p>a które to okoliczności ocenione poprzez pryzmat dyrektyw wymiaru kar prowadzą do wniosku, iż kary jednostkowe oraz kara łączna jaka winna być wymierzona oskarżonemu za popełnione przez niego czyny powinny oscylować w dolnej granicy zagrożenia ustawowego za przypisane przestępstwa , a ponadto w przypadku kary łącznej wymierzonej oskarżonemu winno mieć zastosowanie dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia ich wykonania wobec istnienia w jego sytuacji wyjątkowego wypadku uzasadnionego szczególnymi okolicznościami.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wbrew stanowisku skarżącego Sąd Okręgowy, procedując w przedmiotowej sprawie, nie dopuścił się obrazy wskazanych przez</p>		

skarżącego przepisów prawa procesowego. Zgromadzone dowody ocenił z zachowaniem reguł określonych tak treścią art. 4, 7 jak i przy uwzględnieniu art. 5 § 2 k.p.k.. Okoliczność, że Sąd nie wskazał konkretnych oznaczonych indywidualnie utworów-wideogramów, czy fonogramów ich zawartości, na których utwory twórców objęte ochroną zostały zwielokrotnione bez uprawnienia, poza wiedzą i wolą uprawnionych producentów i w których pomocy w zbyciu oskarżony uczestniczył, nie miało wpływu na zasadność przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 118 ust. 2 wskazanej ustawy. Oczywiście jest, że skoro oskarżonemu przypisano pomaganie w zbyciu nośników wideogramów i fonogramów zwielokrotnionych bez uprawnienia, czy przyjęcie takich nośników, to nie oznacza to, że by przypisać im sprawstwo i winę w tym zakresie konieczne jest wskazanie konkretnych utworów i producentów uprawnionych do zwielokrotniania. Nie sposób bowiem uznać, że nie przywołanie konkretnych utworów narusza treść art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. skoro treść opisu czynu wyraźnie wskazuje, że były to przedmioty będące nośnikami utworów fonogramu, wideogramu były zwielokrotnione bez uprawnienia a oskarżony pomagał do ich zbycia będąc tego w pełni świadomym i czyniąc to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jak i stałego źródła dochodu. Nie ma bowiem wątpliwości, że tak nośniki, w których pomaganiu w zbyciu oskarżony uczestniczył, jak i te zabezpieczone w mieszkaniu nie pochodziły od legalnych producentów, o czym świadczy tak treść opinii (...) i (...), a wskazane w tych opiniach utwory znajdujące się

poszczególnych zwielokrotnionych bez uprawnień nośnikach podlegają ochronie z ustawy prawo autorskie i prawa pokrewne. Sąd, okoliczności związane z nieprawidłowościami w zakresie sposobu zabezpieczenia materiału dowodowego, aż nadto uwzględnił, wobec wszystkich oskarżonych, w tym i oskarżonego C. K. (1) (zmniejszając ilość przyjętych płyt z co najmniej 10.456, sztuk (pkt XI zarzutu), do co najmniej 2050 (pkt 15 części dyspozytywnej wyroku), nie mniej nie sposób uznać, by uwzględnienie tych okoliczności mogło skutkować uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów. Oskarżeni, nie prowadzili legalnej działalności, a przedmiotem ich działalności nie były legalnie zwielokrotnione nośniki fonogramów czy wideogramów. Już nośniki odbiegały o tych jakie są stosowane przez właścicieli praw autorskich, na co wprost wskazują opinie (...) podobnie jak i opakowania owych płyt, nie nosiły cech właściwych oryginałom, ale też jak wskazano określone tytuły sporządzone zostały z naruszeniem praw producentów lub działających w ich imieniu dystrybutorów. Oskarżony C. K. (1) w swoich wyjaśnieniach wskazywał, że znał nie tylko źródło pochodzenia owych nośników, ale i też osoby , które w owe nielegalne zwielokrotnianie nośników wideogramów i fonogramów były angażowane. To, że oskarżony zakwestionował tą część swoich wyjaśnień w której w sposób logiczny i spójny z pozostałym materiałem dowodowym potwierdzał swoje sprawstwo i winę, nie zmienia faktu, że w oparciu o prawidłową ocenę jego wyjaśnień należało przyjąć, że pomaganie w zbyciu płyt jak i przyjęcie co najmniej 2050

nośników dotyczyło tylko nośników zwielokrotnionych bez uprawnień Oskarżonym przypisano działanie wspólnie i w porozumieniu w dokonaniu przestępstw z pkt X mającego charakter przestępstwa formalnego, samo więc pomaganiu w zbyciu, nawet jeśli do zbycia nie doszło wskazuje na wyczerpanie przez oskarżonego znamion czynu zabronionego, nawet jeśli w treści przypisanego oskarżonemu w pkt 14 czynu nie wskazano konkretnych twórców i producentów mających uprawnienia do ich rozpowszechniania, to niewątpliwie tacy producenci zostali wskazani w opiniach biegłych (podobnie jak utwory) i nie było koniecznym wskazywanie, co do których konkretnie oskarżony pomagał w zbyciu. Uczynienie takich ustaleń sąd okręgowy uznał za niemożliwe z uwagi na brak pewności, które z zabezpieczonych dowodów pochodziły od konkretnych oskarżonych i jakie były to ilości, nie zmienia to jednak faktu, że zabezpieczone jako dowody, nośniki zostały zwielokrotnie nielegalnie bez uprawnień, a podlegały ochronie. Z tego też względu nie sposób uznać by brak przywołania konkretnych utworów lub producentów czynił nieuprawnionym przypisanie oskarżonemu wypełnienia znamion czynu zabronionego z art. 118 ust. 2 wskazanej ustawy tak w zakresie czynu z pkt 14, jak i 15. Wyeliminowanie wskazania uprawnionych producentów ma jedynie ten skutek, że Sąd nie był uprawniony do orzeczenia na ich rzecz stosownych kwot. Nie można zaś zaakceptować stanowiska obrońcy jakoby skutkowało to możliwością przyjęcia, że oskarżony nie wypełnił ustawowych znamion czynu z art. 118 ust. 2 ustawy

o prawie autorskim i prawach pokrewnych, tak co do przestępstwa przypisanego mu w pkt 14 jak i 15 . Konkretne tytuły i utwory wynikające z treści opinii w sposób oczywisty wskazują w jakim procederze oskarżony brał udział i nakazują przypisanie mu sprawstwa i winy w sposób ustalony przez Sąd Okręgowy. Brak ustaleń co do wysokości korzyści jaką uzyskał oskarżony czy inne współdziałające z nim osoby, również nie daje podstaw do uznania, że opis czynów przypisanych oskarżonemu nie wypełnia znamion czynu zabronionego. Zważyć bowiem należy, że wysokość owej korzyści nie należy do znamion czynu zabronionego, jako, że jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy przestępstwo z art. 118 ust. 2 nie jest przestępstwem przepołowionym, a ustalenie, że oskarżony z popełnienia przestępstwa opisanego w pkt 14 i 15 uczynił sobie stałe źródło dochodu, wynika tak z pozyskiwania systematycznych korzyści od D. K. (1) za pomaganie w zbyciu nielegalnie zwielokrotnionych nośników, jak i z uzyskiwania korzyści z faktu przyjęcia takowych nośników od innej osoby i przechowywania ich w swoim mieszkaniu za opłatą. Te okoliczności wynikają zaś wprost tak z tych wyjaśnień oskarżonego w których przyznał się do popełnienia przestępstw mu zarzucanych, nawet jeśli inaczej oceniał charakter niektórych z nich, jak i z pozostałych dowodów trafnie przywołanych przez Sąd Okręgowy. Do tych dowodów należą nie tylko nagrania, które zostały odtajnione i były dostępne dla stron (strony mogły zapoznać się z ich treścią) ale też i dowody z wyjaśnień oskarżonego D. K. (1) wskazującego

jak przebiegała jego współpraca z oskarżonym C. K. (1).

To, że nie ustalono wszystkich osób związanych z przestępczym procederem w którym uczestniczył oskarżony w tym obywateli Ukrainy nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, zwłaszcza, że ich udział jest oczywisty.

Podobnie też nie sposób uznać by ustalenie tych osób miało się odbyć na skutek procedowania Sądu. Myli się też obrońca oskarżonego jakoby, Sąd I instancji, w toku procedowania w przedmiotowej sprawie dopuścił się wskazanych przez skarżącego przepisów procedury karnej. Długotrwałość tego postępowania nie doprowadziła do zerwania ciągłości rozprawy. Nie sposób też uznać, że Sąd był nieuprawniony do ujawnienia dowodów w postaci dokumentów w tym tych zawierających treść rozmów pomiędzy oskarżonym a D. K. (1) bez ich odtworzenia w toku rozprawy. Strony obecne na rozprawie w dniu 17 stycznia 2019 roku zaakceptowały taki sposób procedowania Sądu, w tym obecny na rozprawie prokurator. Żadna ze stron nie wносиła o przeprowadzenie dowodów tak z nagrań rozmów, jak i opinii biegłych z zakresu fonoskopii. Sąd mając do dyspozycji materiały niejawne miał możliwość identyfikacji osób, których rozmowy zostały utrwalone na zapisach. Nie można podzielić stanowiska zawartego w apelacji, jakoby Sąd Okręgowy w ramach instytucji wskazanej w treści art. 16 § 2 k.p.k., był obligowany do informowania stron o tym jakie dowody na danej rozprawie będzie przeprowadzał. Oskarżony był zawiadamiany o terminach kolejnych rozpraw i miał prawo w nich uczestniczyć, jeśli z

tego zrezygnował, to niewątpliwie nie może to powodować uznania, że zostały naruszone prawa do obrony oskarżonego. Jeśli nawet oskarżony z racji wieku, czy odległości do Sądu nie był w stanie uczestniczyć w każdej rozprawie, to niewątpliwie mógł w toku całego postępowania składać wnioski i oświadczenia, w tym i te w zakresie jakim obecnie są kwestionowane, będąc na rozprawie czy kierując do Sądu pisma. Wreszcie już wynikające z akt sprawy informacje dot. stanu majątku oskarżonego wcale nie dają podstawy do uznania, że oskarżony nie miał możliwości ustanowienia sobie obrońcy na tym etapie postępowania. Tak więc strona, która świadomie nie korzysta ze swoich uprawnień, nie może obecnie powoływać z tego tytułu na naruszenie jej prawa do obrony. Na marginesie należy wskazać, że domaganie się przeprowadzenia opinii przez biegłych z zakresu fonoskopii po upływie 10 lat od rozmów, które zostały utrwalone w istocie można by było odczytywać jedynie jako próby doprowadzenia do przewlekłości prowadzonego postępowania.

Myli się też obrońca C. K. (1), co do tego, że Sąd I instancji sporządził lakoniczne uzasadnienie wyroku, które nie pozwala ocenić jakie fakty Sąd uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach, czy dlatego nie uznał dowodów przeciwnych. Wbrew twierdzeniom skarżącego uzasadnienie Sądu spełnia wymogi określone treścią art. 424 § 1 k.p.k. i pozwala na dokonanie kontroli instancyjnej.

To, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej wynika nie tylko z treści

zarejestrowanych pomiędzy nim a D. K. (1) rozmów, podobnie jak i pomaganie w zbyciu nielegalnie zwielokrotnionych nośników fono i wideogramów. Świadczy o tym tak treść wyjaśnień L. K., po części D. K. (1), ale też wyjaśnienia samego oskarżonego, który będąc przesłuchiwany dnia 6 lutego 2008 roku k 2351-2352, 2358-2359, wskazał w jaki sposób został zwerbowany do grupy, jak też przytoczył okoliczności związane następnie z wykonywaniem przez niego czynności sprawczych w ramach pomocy w zbyciu nielegalnie zwielokrotnionych nośników. Oczywistym jest, że dla przypisania oskarżonemu brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej nie jest wymagany, aby oskarżony znał wszystkich członków tej grupy, czy też całokształt podejmowanych przez nich czynności. Wystarczający jest, że oskarżony ma świadomość istnienia grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym przypadku przestępstw z art. 118 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, polegających na pomaganiu w zbyciu nielegalnie zwielokrotnionych nośników i akceptuje ów cel, jak też swoją postawą wyraża gotowość do podejmowania czynności co wskazuje, że nie tylko akceptuje te cele, ale chce aktywnie uczestniczyć w ich realizacji. Oskarżony nawiązał kontakt z obywatelami Ukrainy, zgodził się na wskazanie jego osoby D. K. (1) jako tej osoby, która, za wynagrodzeniem będzie wykonywała zleczone przez niego czynności w realizacji celu działania grupy. Już to wskazuje na jego udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Oskarżony nie tylko miał kontakt z osobami, które dostarczały

nielegalnie zwielokrotnione nośniki, ale przekazywał tak paczki z płytami w celu ich dalszej dystrybucji, jak i odbierał pieniądze, które przekazywał osobom dostarczającym nielegalnie zwielokrotnione nośniki. Miał więc świadomość znacznej liczebności grupy zajmującej się pomaganiem w zbyciu owych zwielokrotnionych bez uprawnień nośników. Powyższe okoliczności w sposób oczywisty wskazują na wypełnienie przez oskarżonego znamion czynu z art. 258 § 1 k.k..

Nie ma też racji skarżący, że nie odniesienie się przez Sąd do pojęć z art. 94 ust 2 i 3 ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych ma ten skutek, że niemożliwym było przypisanie oskarżonemu przestępstw z art. 118 ust. 2 wskazanej ustawy. Dla bytu tego przestępstwa istotne jest ustalenie czy przedmiot przestępstwa został pozyskany w sposób legalny, czy też nie, a okoliczność ta wynika tak z faktu zabezpieczenia zarówno u oskarżonego, jak i osób z nim współdziałających nielegalnie zwielokrotnionych fonogramów i wideogramów. Treść opinii tak (...), jak i (...)wprost wskazuje, że nośniki nie zostały zwielokrotnione przez uprawnionych producentów i wskazuje, że do tego zwielokrotnienia doszło na skutek uszczerbku w prawach twórców i wykonawców, jak i producentów, którym przysługiwało wyłączne prawo do rozporządzania i korzystania tak z wideogramów jak i fonogramów tak w zakresie zwielokrotniania określoną techniką, wprowadzania do obrotu, najmu czy użyczenia wreszcie publicznego udostępniania fonogramu czy wideogramu takich nie tylko z ustalenia, które z

cudzych utworów zostały utrwalone na nośnikach tj. płytach CD i DVD oraz zwielokrotnione bez uprawnień i pozostawały w posiadaniu sprawcy następnie doszło do pomagania w ich zbywaniu. Oczywistym jest, że zwielokratniający te utwory nie mieli praw producentów i czynili to wbrew przepisom ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, a celem ich działania było rozpowszechnianie owych nielegalnie zwielokrotnionych nośników by z pominięciem tak twórców, autorów jak i producentów by osiągać korzyści majątkowe, wprowadzając do obrotu owe nośniki w cenach nie adekwatnych do ich rzeczywistej wartości nie ponosząc kosztów związanych z ich pozyskaniem w zakresie właśnie chronionym ustawą o prawach autorskich i prawach pokrewnych i to co do takich co do których prawa określone w treści art. 94 ust. 4 i 5 nie wygasły.

Przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie czynów z art. 118 ust. 2 wynika z faktu ustalenia przez Sąd, że właśnie takich utworów to dotyczyło nawet jeżeli z racji nieprawidłowości w zabezpieczeniu nośników nie można było wskazać, które konkretnie należało przypisać danemu oskarżonemu jako, że wskazane przez (...) i (...) należały do takich którym ochrona przysługiwała. Sąd odwoławczy nie uznał za możliwe obecnie przywołania owych producentów i tytułów nie dlatego, że ich nie ma, ale z racji faktu, że nie wywiedziono na niekorzyść oskarżonych środka odwoławczego w tym zakresie, a wskazanie owych producentów, autorów, twórców umożliwiające dochodzenie roszczeń finansowych - przypadku korzyści majątkowej,

stanowiloby rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego.

Nie sposób też uznać, za zasadnego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego C. K. (1). Jak powyżej wskazano już treść wyjaśnień oskarżonego w jakim wskazuje na sposób nawiązania kontaktów z osobami z Ukrainy i z D. K. (1) i ustalenia jaki poczynili w tym zakresie, a następnie pozostawanie w gotowości do realizacji celów grupy utworzonej dla popełniania przestępstw o jakich mowa w art. 118 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, które Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne uprawniała ów Sąd do poczynienia ustaleń w zakresie udziału oskarżonego C. K. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej. Treść przywołanych już powyżej wyjaśnień oskarżonego jednoznacznie wskazuje na to, że był w pełni świadomy nie tylko tego, że taka grupa istnieje, ale i co do tego jakie są oczekiwania owej grupy co do jego osoby. Jak już powyżej wskazano, brak znajomości wszystkich członków grupy, czy ostatecznych odbiorców przedmiotów przestępstwa nie podważa ustaleń Sądu Okręgowego dotyczących brania przez oskarżonego udziału w owej zorganizowanej grupie przestępczej i w konsekwencji przypisania oskarżonemu czynu z art. 258 § 1 k.k..

Odnosząc, się do zawartego w apelacji zarzutu rażącej niewspółmierności kar jednostkowych, jak i kary łącznej pozbawienia wolności, należało uznać, że zarzut ten jest zasadny, ale jedynie w części dotyczącej wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności,

jak i wymiaru kary orzeczonej za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. popełnionego w warunkach art. 65 § 2 k.k. W konsekwencji zaś dokonania na nowo wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności, Sąd odwoławczy uznał też za zasadne stanowisko skarżącego co do zachodzenia podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności. Z tego też względu Sąd Apelacyjny uchylił orzeczenie o karze łącznej wymierzonej temu oskarżonemu, a następnie po obniżeniu wymiaru kary za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. popełnione w warunkach art. 65 § 2 k.k. do wymiaru 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, dokonał na nowo wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności ustalając jej wysokość na 2 lata, jak też orzekł o warunkowym zawieszeniu wykonania owej kary na okres próby lat 4 i oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora.

Przy wymiarze kary pozbawienia wolności za przypisany oskarżonemu, a kwalifikowany z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k., sąd I instancji nie uwzględnił w sposób należyty tego, że grupa przestępcza w której brał udział oskarżony została zorganizowana w celu popełniania przestępstw z art. 118 ust. 2 w/w ustawy, a więc przestępstw zagrożonych karą do 5 lat pozbawienia wolności, czasokres funkcjonowania grupy nie był znaczny. Jeśli się przy tym uwzględni czas popełnienia przestępstwa, jak i niekaralność oskarżonego, osoby wszak już dojrzałej, co do której brak jest podstaw do uznania, że jest osobą o znacznym stopniu zdemoralizowania, to w ocenie sądu brak było podstaw do wymierzenia

oskarżonemu za to przestępstwo kary w wymiarze ustalonym przez Sąd I instancji jako, że kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, będzie karą adekwatną, tak do wagi czynu (jego społecznej szkodliwości) i stopnia winy oskarżonego ocenianego poprzez pryzmat jego zaangażowania, ale jednak drugorzędnej roli w grupie, jak i osoby sprawcy.

Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uznania, że pozostałe kary jednostkowe wymierzone oskarżonemu za przypisane mu przestępstwa są karami rażąco niewspółmiernie surowymi. Wprost przeciwnie biorąc w tym zakresie pod uwagę, tak trafnie przez Sąd przywołane okoliczności dotyczące stopnia społecznej szkodliwości tych czynów, jak i okoliczności dotyczące osoby sprawcy, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowego wymiaru owych kar jednostkowych tak w zakresie kar pozbawienia wolności, jak i grzywny wymierzonej w związku z popełnieniem przestępstwa z art. 118 ust. 2 ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych, opisanego w pkt 5 części dyspozytywnej wyroku.

Miarkując wymiar kary łącznej pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny uznał, iż wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze dwóch lat, za wszystkie przypisane oskarżonemu przestępstwa, biorąc pod uwagę związek przedmiotowy i czasowy tych przestępstw - tu zawłaszcza łączność przedmiotową czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. 13, 14 i 15 części dyspozytywnej wyroku, jak i odmienność rodzajową czynu z pkt 16, nie mniej popełnionego w związku z toczącym się w

niniejszej sprawie postępowaniem, spełni cele kary mające za zadanie tak powstrzymanie oskarżonego przez popełnianiem przestępstw, jak i wdrożenie go do przestrzegania porządku prawnego. Biorąc zwłaszcza pod uwagę tak dane dotyczące niekaralności oskarżonego, jak i czas jaki upłynął od popełnienia przestępstw w ocenie Sądu Apelacyjnego zachodzą podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania owej kary w oparciu o przepisy obowiązujące w dacie popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu. Okres próby 4 lat i obligatoryjny dozór kuratora, będzie wystarczającym dla wdrożenia oskarżonego do poszanowania norm prawnych, osiągnięcia celów wychowawczych. Na powyższe pozwalało zastosowanie art. 4 § 1 k.k. jako , że wobec oskarżonego znalazły zastosowanie przepisy k.k. obowiązujące do dnia 30.06.2015 r..

Wbrew stanowisku skarżącego nie sposób uznać, że kary jednostkowe winny być wymierzone w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a kara łączna na zasadzie pełnej absorbcji. Takie oczekiwania obrońcy nie uwzględniają stopnia społecznej szkodliwości czynów, który choć średni nie jawi się jako tak mały by możliwym było orzeczenie kar jednostkowych w niższym wymiarze. W istocie wymiar kary proponowany przez obrońcę nie byłby współmierny do wagi i charakteru przestępstw popełnionych przez oskarżonego, a w konsekwencji nie sprzyjał by tak spełnieniu celów wychowawczych jak i nie mógłby spełnić celów ogólnoprewencyjnych, czyniąc karę rażąco niewspółmiernie łagodną.

Wniosek		
<p>- o uniewinnienie ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p> <p>zmiana wymiaru kary na kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i orzeczenie kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,</p> <p>wniosek o przyznanie kosztów za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Wobec braku podstaw do podzielenia zarzutów skierowanych tak co do sposobu procedowania przez Sąd, dokonanej oceny dowodów, jak i ustaleń faktycznych, brak było podstaw do uniewinnienia oskarżonego w tym zakresie w całości zarzuty zostały uznane za niezasadne.</p> <p>Natomiast w części Sąd podzielił częściowo zarzut co do rażącej niewspółmierności kary, jednak jedynie w zakresie wymiaru kary orzeczonej za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k. uwzględniając tak czas zaistniały od popełnienia przestępstw będących przedmiotem osądu jak i to, że oskarżony pozostaje osobą niekaraną, a jest człowiekiem dojrzałym, którego nie cechuje taki stopień demoralizacji, by jedynie kara bezwzględna pozbawienia wolności mogła odnieść skutek wychowawczy wobec niego. Suma dolegliwości wynikających ze skazania w przedmiotowej sprawie</p>		

<p>będzie wystarczająca dla wdrożenia oskarżonego do poszanowania norm prawnych.</p> <p>Za zasadny uznał Sąd Apelacyjny wniosek obrońcy o przyznanie kosztów za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p>	
<p>3.13.</p>	<p>apelacja obrońcy oskarżonych D. K. (2), M. N., A. B. (1):</p> <p>1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż zachowanie oskarżonych D. K. (2), M. N. oraz A. B. (1) wypełniło znamiona art. 118 ust. 2 ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych co do wszystkich oskarżonych oraz art. 117 ust. 2 tejże ustawy co do oskarżonego A. B. (1), gdy z okoliczności sprawy i zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika , iż nie sposób poszczególnych oskarżonym przypisać pomocy do zbycia i zawartości nośników wideogramów oraz fonogramów zwielokrotnionych bez uprawnienia,</p> <p>2. obraza przepisów postępowania karnego, to jest art. 4,5 i 7 k.p.k. mająca bezpośredni wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, pominięcie okoliczności korzystnych dla oskarżonych i przy szeregu wątpliwościach związanych z opiniowaniem w niniejszej sprawie, zabezpieczeniem</p> <p>i opisywaniem materiału dowodowego błędach przy liczeniu płyt</p> <p>i dokonywaniu oględzin ich zawartości,</p>

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku to jest art. 4,7, 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy wyrokowaniu i analizie materiału dowodowego istotnej części zeznań świadków A. B. (3), K. D. oraz K. K. (2) wskazujących na niestaranność organów ścigania przy zabezpieczeniu i opisywaniu materiału dowodowego w postaci płyt CD i DVD, co w konsekwencji wskazywało na to, iż nie sposób było ustalić ile faktycznie w/w płyt zabezpieczono u poszczególnych oskarżonych, ile z nich było legalnych, ile pustych a ile faktycznie zawierało zwielokrotnione bez zezwolenia nośniki fonogramów i wideogramów i o jakiej treści,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegający na uznaniu, iż zachowanie D. K. (2) wypełniło znamiona czynu z art. 258 §1 k.k. podczas gdy z okoliczności sprawy i zebranego materiału dowodowego oraz przeprowadzonych dowodów oraz przeprowadzonych czynności śledztwa jak również materiałów operacyjnych nie wynika, aby oskarżony był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, miał świadomość istnienia takiej struktury i aktywnie w niej uczestniczył,

5. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku to jest art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. wyrażającą się w zaniechaniu wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku zwłaszcza w odniesieniu do czynu z art. 258 § 1 k.k. przypisanego w I instancji oskarżonemu D. K. (2), a poprzestaniu jedynie na przytoczeniu treści przepisów z pominięciem jakichkolwiek

	rozważań w odniesieniu do zebranych dowodów.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Wbrew stanowisku skarżącego okoliczność, że Sąd I instancji nie wskazał konkretnych oznaczonych indywidualnie nośników wideogramów czy fonogramów oraz ich zawartości, które zostały zwielokrotnione bez uprawnienia, jak i co do których oskarżeniu pomagali w ich zbyciu, nie powoduje, że oskarżeni winni być uniewinnieni od popełnienia przypisanych im czynów tak tych z art. 117 ust. 2 ustawy o prawie autorskim (A. B. (1)), jak i tych z art. 118 ust. 2 w/w ustawy (D. K. (2), M. N. i A. B. (1)).</p> <p>Przypisanie oskarżonym pomaganie w zbyciu nośników wideogramów i fonogramów zwielokrotnionych bez uprawnienia bez wskazania tytułów utworów, jak i uprawnionych producentów, spowodowało jedynie ten skutek, że niemożliwym stało się orzeczenia określonych kwot na rzecz uprawnionych - przypadku korzyści majątkowej. Przypisanie oskarżonym sprawstwo i winy w tym zakresie oparto zaś o wynikające z treści dowodów (również wyjaśnień samych oskarżonych) ustalenie, że wiedzieli, że uczestniczą w pomocy w zbyciu nielegalnie (bo bez uprawnień) zwielokrotnionych nośników fonogramów i wideogramów. Nie ma bowiem wątpliwości, że tak nośniki, które zostały przy pomocy oskarżonych zbyte i nie ma do nich dostępu, jak i te które zostały zabezpieczone do sprawy nie pochodziły od legalnych producentów, o czym</p>		

świadczy tak treść opinii (...) i (...), jak i wskazane w tych opiniach utwory, znajdujące się poszczególnych zwielokrotnionych bez uprawnień nośnikach. Tak więc oskarżeni posiadali wiedzę, że są to utwory objęte prawami autorskimi określonych producentów i niemożność określenia wynikająca z nie prawidłowości w zabezpieczeniu dowodów tego nie zmienia. Oskarżonym przypisano działanie wspólnie i w porozumieniu w dokonaniu przestępstw mających charakter przestępstw formalnych sama więc pomaganie w zbyciu, nawet jeśli do zbycia nie doszło, wskazuje na wyczerpanie przez oskarżonych znamion czynów zabronionych, nawet jeśli w treści przypisanym oskarżonym czynów nie wskazano konkretnych twórców i producentów mających uprawnienia do ich rozpowszechniania to właśnie takich praw chronionych to dotyczyło. Niewątpliwie tacy producenci zostali wskazani w opiniach biegłych (podobnie jak utwory) i nie było koniecznym wskazywanie, co do których konkretnie oskarżeni pomagali w ich zbyciu. Uczynienie takich ustaleń sąd okręgowy uznał za niemożliwe z uwagi na brak pewności, które z zabezpieczonych dowodów pochodziły od konkretnych oskarżonych, nie zmienia to jednak faktu, że zabezpieczone jako dowody nośniki zostały zwielokrotnione nielegalnie bez uprawnień, a podlegały ochronie. Z tego też względu nie sposób uznać by brak przywołania konkretnych utworów lub producentów czynił nieuprawnionym przypisanie oskarżonym wypełnienia znamion czynu zabronionego z art. 118 ust. 2 wskazanej ustawy. Już nośniki odbiegały o tych jakie są stosowane przez właścicieli praw autorskich,

na co wprost wskazują informacje w opinii (...), podobnie jak i opakowania owych płyt nie nosiły cech właściwych oryginałom, ale też jak wskazano określone tytuły sporządzone zostały z naruszeniem praw producentów lub działających w ich imieniu dystrybutorów (odnośnie oskarżonego A. B. (1) k 3884-3891, M. N. k 3332- 3337 i 3459-3463).

O tym, że oskarżeni tak A. B. (1), jak i M. N. pomagali w zbyciu nielegalnie zwielokrotnionych płyt cd i dvd pozyskiwanych przez D. K. (1) od dostawców z Ukrainy, świadczą wprost ich wyjaśnienia ale i wyjaśnienia L. K. wskazującego, tak na okres w jakim przekazywał oskarżonym owe płyty, jak i wielkość dostaw jakie przekazywał z płyt które pozyskiwał w ramach prowadzonej przez siebie dalszej dystrybucji. Zresztą oskarżony M. N. owe okoliczności dotyczące odbioru płyt od D. K. (1), nierozliczenia się za nie, potwierdził w swoich wyjaśnieniach, podobnie jak i wskazał, że wszystkie zabezpieczone w niego w mieszkaniu płyty były nielegalne.

Podobnie uprawnionym było przypisanie oskarżonemu A. B. (1) zwielokrotniania cudzych utworów w postaci wideogramów w warunkach opisanych w pkt XIX zarzutu. Prawdą jest, że nie wskazano konkretnych twórców i producentów uprawnionych do rozpowszechniania czy zwielokrotniania ich utworów, ale to nie znaczy, że ich nie ustalono. A. B. (1) nie posiadał uprawnień w zakresie zwielokrotniania, co do żadnych twórców i jak sam wskazał zwielokrotniał utwory twórców aktualnie tworzących i niewątpliwie nie dotyczyło to twórców i utworów, jak i

producentów nie podlegających już ochronie w świetle ustawy o prawie autorskim i prawach powszecznych. Świadczy o tym niewątpliwie już treść jego własnych wyjaśnień. O zaangażowaniu tego oskarżonego w popełnienie przypisanych mu przestępstw świadczą zarówno wyjaśnienia L. K., zabezpieczone w jego domu płyty (dvd, cd, cdr).

Nie ma też racji skarżący jakoby Sąd Okręgowy nie uwzględnił okoliczności dot. sposobu zabezpieczania płyt u poszczególnych oskarżonych, skoro właśnie z tego powodu wyeliminował konkretne tytuły i producentów z opisów czynów przypisanych oskarżonym, co w konsekwencji spowodowało, że nie był uprawniony do orzeczenia na rzecz konkretnych pokrzywdzonych przypadku korzyści majątkowych, co niewątpliwie stało się zabiegiem dla oskarżonych zdecydowanie korzystnym.

Brak też jest podstaw do uznania, że pominięcie w rozważaniach Sądu zeznań, wskazanych przez obrońcę oskarżonych świadków, miało znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. W istocie okoliczności wynikające z tych relacji w żaden sposób nie mogły bardziej wpłynąć na sytuację oskarżonych skoro okoliczności wynikające z relacji tychże świadków Sąd uwzględnił w sposób najbardziej dla oskarżonych korzystny, nie tylko eliminując z opisów czynów wskazania dotyczące producentów i utworów, ale też uniewinniając oskarżonych D. K. (2) od czynu z pkt XV, M. N. od czynu z pkt XVII, czy eliminując wskazania co do ilości i wartości owych nielegalnie zwielokrotnionych. Tak więc owe nieprawidłowości w zabezpieczeniu

dowodów rzeczowych w tym brak protokołu oględzin płyt zabezpieczonych u D. K. (2), czy niezgodności w ilości płyt zabezpieczonych u A. B. (1) i M. N. w żadnej mierze nie zostały przez Sąd pominięte i nie jest też tak by dawało to podstawę do snucia tezy, że zabezpieczone dowody pochodziły od legalnych producentów, lub nie były objęte ochroną. Takich płyt, po prostu nie zabezpieczono, bo oskarżeni nie byli tego rodzaju płytami zainteresowani. Tak więc, to nie z nieprawidłowości w zabezpieczaniu dowodów Sąd wysnuł niekorzystne dla oskarżonych okoliczności, ale z tego jaki charakter miały zabezpieczone dowody i biorąc pod uwagę relacje oskarżonych, wysnuł trafny wniosek co do tego, że przedmiotem podejmowanych przez oskarżonych czynności były nośniki nielegalnie zwielokrotnione, które zabezpieczono, choć nie mógł konkretnych ilości skonkretyzować i tego które z owych nielegalnych nośników, którego z oskarżonych dotyczą. Bez znaczenia pozostaje, czy do wymieszania owych płyt doszło przed, czy po ich przesłaniu biegłym, skoro wedle opisów czynu oskarżonym nie przypisano konkretnych ilości, a już materiał osobowy wskazuje, że nie było takiej sytuacji by u któregośkolwiek z oskarżonych zabezpieczono jedynie puste pudełka, bądź takie które były legalne.

Sami oskarżeni nie podnosili takich okoliczności, jakie obecnie wskazuje apelujący, a w swoich wyjaśnieniach wskazywali (np. M. N.), że otrzymywał w przesyłkach po kilkaset, 200-500 nielegalnie skopiowanych płyt.

Myli się też obrońca oskarżonego, D. K. (2) jakoby temu oskarżonemu nieprawidłowo przypisano sprawstwo i winę w zakresie czynu z art. 258 § 1 k.k.. Oczywistym jest, że oskarżony już wyrażając zgodę przyjmowanie od kierowców autobusów paczek z nielegalnie zwielokrotnionymi płytami i przekazywanie ich dalej, stał się uczestnikiem grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstwa polegającego na pomocy w zbywaniu nielegalnie zwielokrotnionych utworów. Oskarżony, wbrew jego twierdzeniom wiedział, że jego czynności będą polegały na udzielaniu pomocy w zbywaniu nielegalnie zwielokrotnianych nośników fonogramów i wideogramów. Niewątpliwie mógł się o tym przekonać w momencie podjęcia się realizacji owych zadań. Tak opis pakunków jakie przekazywał, forma zapłaty za czynności, które świadczył, jak i przekazywanie zwrotne pieniędzy za płyty, nie mogły w świadomości oskarżonego budzić żadnych wątpliwości, co do braku legalności proceduru w którym brał udział. Nie wycofał się po pierwszych czynnościach, co niezbitnie świadczy o tym, że miał świadomość od początku w czym uczestniczy. Nie miał żadnej umowy, co do wykonywanych czynności, nie upominał się o jej zawarcie,. Już wskazane przez oskarżonego okoliczności dotyczące tego w jaki sposób nawiązał kontakt z (...) niewątpliwie nie pozostawiały wątpliwości co do nielegalności działań w jakich zgodził się uczestniczyć. Udział w zorganizowanej grupie przestępczej nie wymaga od jego uczestników

znajomości pozostałych uczestników grupy, czy wiedzy o tym kto z nich i jakie czynności będzie podejmował, oskarżony niewątpliwie miał świadomość, że będzie uczestnikiem dystrybucji płyt, które zostały nielegalnie zwielokrotnione i muszą dotrzeć do ich odbiorców. Mając taką wiedzę w istocie akceptując swój udział w tak prowadzonym przedsięwzięciu i oczekując pod telefonem na kolejne polecenia, w istocie brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, a następnie podejmując konkretne czynności zmierzające do realizacji celu, jakim było pomaganie w zbyciu, realizował znamiona przestępstwa z art. 118 ust. 2 wskazanej ustawy. Nie można podzielić stanowiska zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego co do tego, że treść relacji L. K., czy samego oskarżonego wyklucza jego świadomy udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Wręcz przeciwnie ocenione zgodnie z regułami wskazanymi w treści art. 7 k.p.k. nakazując uznać, że oskarżony miał pełną świadomość w jakim przedsięwzięciu uczestniczy i to w pełni akceptował.

Na taki udział wskazują, tak powyżej wskazane okoliczności, jak i to, że oskarżony nie podejmował się każdego ze zleceń, w oderwaniu od wcześniejszych uzgodnień z D. K. (1). A to oznacza jego udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełniania przestępstwa z art. 118 ust. 2 wskazanej ustawy. Sąd Okręgowy, wbrew twierdzeniom skarżącego wskazał kto i jakie role pełnił w owej zorganizowanej przez D. K. (1) grupie przestępczej. To, że oskarżony mógł nie znać roli poszczególnych osób, jego odpowiedzialności nie zmienia. Wiedział, że D. K. (1) koordynuje

<p>wykonywane w ramach grupy czynności przestępcze dotyczące pomocy w zbywaniu kolejnych partii nielegalnie zwielokrotnionych nośników, wiedział, że są osoby dostarczające owe nielegalnie zwielokrotnione nośniki wreszcie, że są ich odbiorcy, do których kierował przesyłki.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o uniewinnienie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z powyżej wskazanych względów Sąd nie znalazł podstaw do uniewinnienia któregokolwiek z oskarżonych od popełnienia przypisanych im przestępstw.</p> <p>Okoliczność, że Sąd nie wskazał konkretnych oznaczonych indywidualnie utworów-wideogramów, czy fonogramów ich zawartości, na których utwory twórców objęte ochroną zostały zwielokrotnione bez uprawnienia, poza wiedzą i wolą uprawnionych producentów i w których pomocy w zbyciu oskarżeni uczestniczyli nie miało wpływu na zasadność przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 118 ust 2 wskazanej ustawy. Oczywistym jest, że skoro oskarżonemu przypisano pomaganie w zbyciu nośników wideogramów i fonogramów zwielokrotnionych bez uprawnienia, to nie oznacza to, że by przypisać im sprawstwo i winę</p>		

w tym zakresie konieczne jest wskazanie konkretnych utworów i producentów uprawnionych do zwielokrotniania. Nie sposób bowiem uznać, że nie przywołanie konkretnych utworów narusza treść art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. skoro treść opisu czynu wyraźnie wskazuje, że były to przedmioty będące nośnikami utworów fonogramu, wideogramu były zwielokrotnione bez uprawnienia, a oskarżeni pomagali do ich zbycia będąc tego w pełni świadomym i czyniąc to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jak i czyniąc sobie z tego stałe źródła dochodu. Nie ma bowiem wątpliwości, że tak nośniki, w których pomaganiu w zbyciu oskarżeni uczestniczyli, jak i te zabezpieczone w mieszkaniu, nie pochodziły od legalnych producentów, o czym świadczy tak treść opinii (...) i (...), a wskazane w tych opiniach utwory znajdujące się poszczególnych zwielokrotnionych bez uprawnień nośnikach podlegają ochronie z ustawy prawo autorskie i prawa pokrewne. Sąd, okoliczności związane z nieprawidłowościami w zakresie sposobu zabezpieczenia materiału dowodowego, aż nadto uwzględnił, wobec wszystkich oskarżonych, nie mniej nie sposób uznać, by uwzględnienie tych okoliczności mogło skutkować uniewinnieniem oskarżonych od popełnienia przypisanych mu czynów. Oskarżeni, nie prowadzili legalnej działalności, a przedmiotem ich działalności nie były legalnie zwielokrotnione nośniki fonogramów czy wideogramów. Już nośniki odbiegały o tych jakie są stosowane przez właścicieli praw autorskich, na co wprost wskazują opinie (...), podobnie jak i opakowania owych płyt nie nosiły cech właściwych oryginałom, ale też jak wskazano określone tytuły

sporządzone zostały z naruszeniem praw producentów lub działających w ich imieniu dystrybutorów.

W ocenie Sądu odwoławczego również kary orzeczone względem M. N. i A. B. (1) zostały ukształtowane w sposób prawidłowy i dotyczy to tak kar jednostkowych jak i kary łącznej, które jako wymierzone przy uwzględnieniu okoliczności wskazanych w treści art. 53 k.k. spełnią należycie swoje funkcje.

W odniesieniu do oskarżonego D. K. (2) Sąd odwoławczy uznał za zasadne obniżenie wymiaru kary za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. z przyczyn wskazanych w pkt 3.12. Przy wymiarze kary pozbawienia wolności za przypisany oskarżonemu, kwalifikowany z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k., Sąd I instancji nie uwzględnił w sposób należyty tego, że grupa przestępcza w której brał udział oskarżony została zorganizowana w celu popełniania przestępstw z art. 118 ust. 2 w/w ustawy, a więc przestępstw zagrożonych karą do 5 lat pozbawienia wolności, czasokres funkcjonowania grupy nie był znaczny, co nakazywało zmniejszenie jej wymiaru wobec oskarżonego D. K. (2) do 6 miesięcy pozbawienia wolności. W odniesieniu do tego oskarżonego, zasadnym zatem było obniżenie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności i w konsekwencji odniesienie do tej kary warunkowego zawieszenia jej wykonania na oskarżany uprzednio okres próby, z zastrzeżeniem jej poprzez ustanowienie dozoru kuratora, stosownie do treści zawartej w apelacji prokuratora do której Sąd odniósł się w pkt. 3.1. Zastosowanie przepisów

odnoszących się do sprawców wskazanych w art. 64 § 2 k.k. wiąże się z ustaleniem, że oskarżony, co do czynu kwalifikowanego z art. 258 § 1 k.k. czynił to w warunkach art. 65 § 2 k.k. a tym samym należało oskarżonego oddać pod dozór kuratora w okresie próby stosownie do treści art. 73 § 2 k.k. jak też przywołać właściwą podstawę prawną do ustalonych okresów próby art. 70 § 2 k.k..

Zmiana czasookresu brania przez oskarżonego udziału w owej zorganizowanej grupie przestępczej była nakazana ustaleniami Sądu co do czasookresu jej działania, który musiał wynikać z całokształtu ustaleń w tym zakresie, a nie jedynie oderwanymi od pozostałych dowodów wskazaniem oskarżonego.

3.14.

apelacja obrońcy oskarżonego P. J.

zasadny

1. zarzut obrazy przepisów postępowania, mający istotny wpływ na jego treść polegający na:

częściowo zasadny

niezasadny

a) naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego istotnej wątpliwości dotyczącej nieustalenia do chwili orzekania konkretnych tytułów i ich autorów, których utwory zwielokrotniono na fonogramach i wideogramach, co wyklucza możliwość przypisania oskarżonym przestępstw zarówno z art. 117 ust. 2, jak i art. 118 ust. 2 ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych, wobec nie wyczerpania ustawowych znamion tych czynów,

b) naruszenie art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego istotnej wątpliwości dotyczącej

rzeczywistej ilości fonogramów i wideogramów (ostatecznie przypisano oskarżonemu 47974 sztuk) pomimo, że z protokołów przeszukania pomieszczeń związanych z oskarżonym wynika, że zabezpieczono łącznie 39061 sztuk takich nośników, co miało istotne znaczenie min. dla ustalenia zwielokrotnionych cudzych utworów, fonogramów i wideogramów oraz potwierdzenia ewentualnej korzyści, jaką miałby osiągnąć oskarżony (czy też ustalenia stałego źródła dochodu),

c) naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego istotnej wątpliwości dotyczącej liczby cudzych utworów (tytułów, nie nośników tj. płyt CD i DVD) które P. J. miał zlecić do zwielokrotnienia R. G. W w zarzucie wyłącznie DVD) oraz tych, co do których miał pomagać w zbyciu, po ich zwielokrotnieniu przez inne osoby co wyklucza przypisanie odpowiedzialności z art. 117 ust. 2 oraz 118 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych lub art. 258 § 3 k.k. brak przestępstwa dla popełnienia którego ma być założona grupa,

d) naruszenie art. 4 i 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego, rozstrzygnięcie istotnej wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz pominięcie pozytywnej dla P. J. okoliczności dotyczącej" przedmiotów będących nośnikami zwielokrotnionych utworów, które utrwalono i zwielokrotniono przy użyciu sieci elektronicznej (ściągnięto z internetu), które to zachowania nie podlegają penalizacji z art. 117 ust. 1 i 2 oraz art. 118 ust 1 i 2 uopa i p.p. (ustawodawca

nie przewidział karalności paserstwa elektronicznego),

e) naruszenie art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie w części motywacyjnej wyroku daczego Sąd uznał, że oskarżony zorganizował grupę przestępczą, a nie działalność przestępczą zorganizował w rozumieniu art. 117 ust. 2 i art. 118 ust. 2 u.o.p.a.i p.p., co doprowadziło do niewłaściwej kwalifikacji prawnej czynu z art. 258 § 3 k.k., a nie wyłącznie z art. 117 ust. 2 i 118 ust. 2 u.op.a.i p.p., a nadto, do podwójnego uwzględnienia podczas ustalania odpowiedzialności karnej oskarżonego surowszych sankcji, tj. raz z części kwalifikowanej, wyżej wymienionych przestępstw z ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (z ust.2) oraz drugi raz z art. 258 § 3 k.k., choć sam Sąd stwierdził w uzasadnieniu , że czynom zarzucanym oskarżonym można przypisać co najwyżej średni stopień społecznej szkodliwości (rażąca niewspółmierność kary),

f) naruszenie art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku przyczyn pominięcia w rozważaniach na nim art. 94 ust. 1,2,3 u.o p.a.i p.p. oraz art. 3 (b) Konwencji Rzymskiej, odnoszących się do pojęć fonogramów, wideogramów oraz ich własności, których zastosowanie pozwoliłoby Sądowi dostrzec, że dla bytu przestępstw z art. 117 ust. 2 i art. 198 ust. 2 u.o.p.a. i p.p. koniecznym jest ustalenie, które z cudzych utworów (tytułów zostały utrwalone na nośnikach tj. płytach CD i DVD oraz zwielokrotnione bez uprawnienia lub po takiej bezprawnej czynności zbyte, do czego nie jest wystarczającym ustalenie ilości samych nośników, tym bardziej, gdy na praktycznie

każdym utrwalono po kilka tytułów różnych utworów i twórców, czego dowodzą przykłady przeszukań pomieszczeń ze stycznia 2008 roku,

g) naruszenie art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. poprzez zinterpretowanie na niekorzyść oskarżonego wyłącznie wniosków opinii biegłych z dziedziny badań broni i balistyki (natury prawnej, co winno być wyłączną domeną sądu) na niekorzyść oskarżonego, co spowodowało przypisanie oskarżonemu występku posiadania broni palnej, których egzemplarze wymieniono w pkt. 28 wyroku, pomimo, że przedmioty te nie były funkcjonalne technicznie, nie pozwalały na bezpośrednie ich użycie (oddanie z nich strzałów) z uwagi na zniszczenie zużyte lub zardzewiałe elementy, a tylko takie cechy funkcjonalne definiują broń palną w rozumieniu art. 263 § 2 k.k., a nadto wobec nie usuniętej istniejącej wątpliwości, że na żadnym z tych przedmiotów (broni i 8 sztuk amunicji) nie było śladów linii papilarnych oskarżonego

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na dowolnym i nieprawidłowym uznaniu, że oskarżony w okresie od stycznia 2006 roku do 16 stycznia 2008 roku kierował zorganizowaną grupą przestępczą w rozumieniu art. 258 § 3 k.k. (choć pierwotnie o innym składzie osobowym, jak w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów), której celem było popełnianie przestępstw zwielokrotniania bez uprawnień i pomagania w zbyciu nośników zwielokrotnionych fonogramów i wideogramów dla osiągnięcia korzyści majątkowej, pomimo, że

	<p>takie zachowania nie wypełniają ustawowych znamion przestępstw wymienionych w art. 117 ust. 2 i art. 118 ust. 2 u.o.p.a.i p.p.. (nie stanowią przestępstw) a nawet, gdyby taki wariant przyjąć, to należało takie działania zakwalifikować wyłącznie z ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (przepis szczególny),</p> <p>3. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjęty za podstawę rozstrzygnięcia, mający istotny wpływ na tę część wyroku, która dotyczy popełnienia przez oskarżonego występku z art. 263 § 2 k.k. polegający na nieprawidłowym ustaleniu, że przedmioty wymienione w pkt. 28 wyroku są bronią palną, której oskarżony nie miał prawa posiadać bez uprawnienia pomimo, że ich stan techniczny (elementy zużyte lub zardzewiałe) czyniły je niefunkcjonalnymi tj. niegotowymi do bezpośredniego użycia (oddania strzału).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W pierwszej kolejności należy wskazać, że wbrew stanowisku zawartemu w apelacji, Sąd I instancji w sposób prawidłowy sporządził uzasadnienie wyroku i wskazał wszystkie okoliczności, niezbędne dla dokonania kontroli instancyjnej. Prawidłowa jest też dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów, w tym zarówno tych pochodzących ze źródeł osobowych jak i dowodów z dokumentów. Wątpliwości w zakresie w jakim można je było dostrzec, dotyczące sposobu zabezpieczenia przedmiotów przestępstwa, które</p>		

doprowadziły ów Sąd do pominięcia w opisach czynów konkretnych tytułów i autorów czy producentów, Sąd (nawet ponad miarę) uwzględnił na korzyść oskarżonych, w tym oskarżonego P. J.. Wątpliwości w zakresie tego, czy zabezpieczone dowody zostały zabezpieczone u konkretnych oskarżonych, w zakresie tak zawartości nośników, jak i wątpliwości co do ilości owych nośników stały się bowiem przyczyną zmiany opisów czynów przypisanych oskarżonemu, w tym i zmiany w zakresie opisów czynów przypisanych oskarżonemu P. J..

Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego, nie ma podstaw do uznania, że brak możliwości wskazania konkretnych tytułów, autorów, producentów, wyklucza możliwość przypisania oskarżonemu sprawstwa w zakresie czynów z art. 117 ust. 2 i 118 ust. 3 wskazanej ustawy. Zwielokrotnione bez uprawnień nośniki fonogramów i wideogramów zawierały utwory twórców i autorów, co do których jedynie uprawnieni producenci (dystrybutorzy) mogli wykonywać prawa wynikające z ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, a to czyni zasadnym przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie zarzucanych mu przestępstw tak z art. 117 ust. 2 jak i z art. 118 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. To, że przedmioty-płyty, zabezpieczone u oskarżonego i osób z nim współdziałających zostały zwielokrotnione bez uprawnień, wynika wprost z opinii (...) i (...), które wskazują nie tylko na nie stosowane w oryginałach nośniki, poligrafię, ale przede wszystkim zawartość owych płyt w zdecydowanej większości objętych ochroną praw autorskich W toku

postępowania nie ujawniły się bowiem wątpliwości co do tego, że tak oskarżony P. J., jak i osoby z nim współdziałające wielokrotnie nielegalnie nośniki z zawartością fonogramów i wideogramów i pomagały w zbyciu nielegalnie wielokrotnionych nośników, bądź by na tych nośnikach znajdowały się fono i wideogramu nie podlegające ochronie ustawą o prawach autorskich i prawie pokrewnym. Nieprawidłowości w zakresie zabezpieczenia dowodów rzeczowych w postaci tych nośników, jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy spowodowały jedynie ten skutek, że nie można było zindywidualizować, które z nośników u którego z oskarżonych zabezpieczono. Nie zmieniło to fakt, że te które zabezpieczono u wielu oskarżonych, były tymi wielokrotnionymi nielegalnie, a oskarżeni pomagali w zbyciu właśnie tak wielokrotnionych tj. nielegalnie wielokrotnionych nośników i działali wspólnie i w porozumieniu. Zawartość owych nośników nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, że zawierały utworów takich wykonawców, którzy byli objęci prawami autorskimi i tylko określeni producenci mieli możliwość utrwalania i wielokrotniania nośników fonogramów i wideogramów.

Brak wskazania konkretnych twórców i autorów utworów, czy producentów wideogramów i fonogramów, jakie następnie zostały wielokrotnione bez uprawnień i tych których pomocą w zbyciu, oskarżony kierował i ją organizował nie wyklucza zasadności przypisania oskarżonemu wypełnienia znamion czynów z art. 117 ust. 2 i 118 ust.2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych skoro

oczywistym jest, że przedmiotami przestępstwa były tak nośniki fonogramów, jak i wideogramów nielegalnie zwielokrotnione. Brak jest podstaw do uznania, że te które wskazano oskarżonemu były legalnie zwielokrotnione, bo temu przeczą tak treści zawarte w opiniach (...) i (...) (które wskazują też na to, że podlegały one ochronie, których to wiarygodność nie była kwestionowana), jak i treści wynikające z wyjaśnień poszczególnych oskarżonych, którzy tak wskazywali na źródło pochodzenia nośników, jakie pomagali zbywać, jak i sposób ich dostarczania, przygotowywania do dalszej dystrybucji, wreszcie jak w przypadku przypisanego oskarżonemu czynu z udziałem R. G. stanowiącego przestępstwo z art. 117 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych stan świadomości, tak tego oskarżonego, jak i oskarżonego P. J., (jak i innych współdziałających z nim osób) co do tego, że utwory jakie pozyskiwał najpierw utrwał, a następnie zwielokrotnił, tak na wideogramach jak i fonogramach, były zwielokrotniane nielegalnie (bez uprawnień) jest oczywisty, podobnie jak i to, że były to wideogramy i fonogramy zawierające filmy i muzykę podlegające ochronie. Oczywistym jest, że skoro oskarżonemu przypisano pomaganie w zbyciu nośników wideogramów i fonogramów zwielokrotnionych bez uprawnienia, to nie oznacza to, że by przypisać im sprawstwo i winę w tym zakresie konieczne jest wskazanie konkretnych utworów i producentów uprawnionych do zwielokrotniania.

Nie sposób bowiem uznać, że nie przywołanie konkretnych

utworów narusza treść art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. skoro treść opisu czynu wyraźnie wskazuje, że były to przedmioty będące nośnikami utworów fonogramu, wideogramu były zwielokrotnione bez uprawnienia, a uprawnienia takie przysługiwały określonym producentom i dystrybutorom, a oskarżeni pomagali do ich zbycia będąc tego w pełni świadomymi i czyniąc, to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jak i czyniąc sobie z tego stałe źródła dochodu. Nie ma bowiem wątpliwości, że tak nośniki, w których pomaganiu w zbyciu oskarżeni uczestniczyli, jak i te zabezpieczone w mieszkaniu, nie pochodziły od legalnych producentów, o czym świadczy tak treść opinii (...) i (...), a wskazane w tych opiniach utwory znajdujące się poszczególnych zwielokrotnionych bez uprawnień nośnikach podlegają ochronie z ustawy prawo autorskie i prawa pokrewne. Sąd, okoliczności związane z nieprawidłowościami w zakresie sposobu zabezpieczenia materiału dowodowego, aż nadto uwzględnił, wobec wszystkich oskarżonych, nie mniej nie sposób uznać, by uwzględnienie tych okoliczności mogło skutkować uniewinnieniem oskarżonych od popełnienia przypisanych mu czynów. Oskarżeni, nie prowadzili legalnej działalności, a przedmiotem ich działalności nie były legalnie zwielokrotnione nośniki fonogramów czy wideogramów. Już nośniki odbiegały o tych jakie są stosowane przez właścicieli praw autorskich, na co wprost wskazują opinie (...), podobnie jak i opakowania owych płyt nie nosiły cech właściwych oryginałom, ale też jak wskazano określone tytuły sporządzone zostały z naruszeniem

praw producentów lub działających w ich imieniu dystrybutorów.

Dlatego nie ma racji obrońca oskarżonego, jakoby przypisanie oskarżonemu kierowania bez uprawnień zwielokrotnieniem, czy pomocą w zbyciu nośników wideogramów i fonogramów zwielokrotnionych bez uprawnień i to w określonych niedoszacowanych ilościach było nieuprawnione. Skarżący nie dostrzega, że liczby te oddają jedynie i to nie wszystkie ilości spośród nośników zabezpieczonych, a w przypisanych oskarżonemu czynach, jest mowa o co najmniej o takich ilościach, jako, że ilości wynikające z osobowych źródeł dowodowych przekraczają znacznie te których dotyczyło zabezpieczenie. Jeśli się uwzględni ilości, jakie wynikają nawet z treści relacji R. G. zwielokrotniającego nielegalne nośniki tak wideogramów, jak i fonogramów, to niewątpliwie ilość ta jest niedoszacowana, tak co do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 29 jak i 30. Wedle relacji R. G. dziennie kopiował od 150 do 100 nośników. L. K. wskazał, że dostarczył w roku 2006 oskarżonemu 10.000 pudełek, co niewątpliwie wskazuje na skalę potrzeb jakie oskarżony miał w tym zakresie. P. J. wskazywał L. K., że handluje „tym towarem” na przygranicznych bazarach, nie ma więc wątpliwości do jakich celów zostały zużyte owe pudełka.

Również lektura wyjaśnień A. P. wskazującej ile płyt dziennie przywożono od G. B. (200-300 sztuk), jak i to, że nielegalnie zwielokrotnione nośniki były też pozyskiwane z innych źródeł, w tym w ramach współpracy z mężczyzną o imieniu A., czyni zarzuty zawarte w apelacji nieuprawnionymi.

Myli się obrońca oskarżonego, że wyznacznikiem tego, czy oskarżony uczynił sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu jest ilość płyt wskazanych w przypisanych mu przestępstwach, czy zabezpieczonych w jego mieszkaniu ale też w miejscu służącym jako „magazyn” czy w miejscach zamieszkania osób, którymi kierował oskarżony J. P.. Tak o tym, że oskarżony był organizatorem i osobą kierującą tak zwielokrotnianiem bez uprawnień jak i pomaganiem w zbyciu zwielokrotnionych nielegalnie (bez uprawnień) nośników zawierających wideogramy i fonogramy, jak i o tym, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowych uczynił sobie z tego procederu stałe źródło dochodu świadczą relacje tych oskarżonych, którzy przyznając się do pomocy w zbywaniu nielegalnie zwielokrotnionych nośników tak wideogramów, jak i fonogramów, którzy wskazywali jakie czynności sprawcze w ramach podziału ról, ustalonych przez oskarżonego, wypełniali, z jaką częstotliwością i jakie profity z tej działalności osiągnęli oni sami. Oczywistym jest, że w sytuacji gdy treści wynikające, tak z relacji R. G., A. S. (1), M. M., G. B., ale też i z wyjaśnień oskarżonego k 4040, czy innych osób wskazują na skalę działalności oskarżonego i systematyczność realizacji celów, nie da się obronić forsowanej w apelacji tezy, o braku podstaw do uznania, że oskarżony, uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu. Skoro każda z osób wykonująca czynności w ramach współdziałania z oskarżonym, który kierował działalnością stworzonej przez siebie grupy dostawała niemalże stałe pensje A. S. (1), ok 1500-2000 zł, za przechowywanie

u siebie w domu - jednorazowo 5,6 tysięcy płyt otrzymywała 500 zł, sam oskarżony wskazał, że w domku letniskowym posiadał około 20.000 nielegalnie zwielokrotnionych płyt, M. M. otrzymywał 1500 zł miesięcznie, oskarżony sfinansował mu też zakup samochodu za 3 tysiące euro, co już wskazuje na stałość jego dochodów z popełnianych przestępstw skoro mógł systematycznie płacić takie wynagrodzenia min. w/w osobom.

Okoliczności wskazane przez oskarżonych w/w potwierdzają też, że oskarżony nie tylko kierował zwielokrotnianiem nośników przez R. G., ale i kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu pomoc w zbywaniu zwielokrotnionych bez uprawnień nośników wideogramów i fonogramów, w sposób oczywisty wskazują, że oskarżony uczynił sobie z owej działalności przestępczej stałe źródło dochodu. Nie czynił bowiem tego jedynie dla rozpowszechniania utworów, a korzyść majątkowa w tym względzie (stałą i systematyczną) osiągały tak osoby, którymi kierował jak i sam oskarżony.

Nie ma racji skarżący, jak już wskazano, jakoby Sąd w sposób nieuprawniony przypisał oskarżonemu czyn z art. 117 ust 2. czy 118 ust. 2 wskazanej ustawy z racji błędów w oszacowaniu ilości płyt. Również okoliczność, że w zarzucie dot. kierowania zwielokrotnieniem nośników przez R. G. nie były wskazane fonogramy, nie zmienia prawidłowości przypisania oskarżonemu kierowania ich zwielokrotnianiem jak, że treść wyjaśnień R. G. ale i A. S. (1) potwierdzają i tą okoliczność.

Mylne jest również stanowisko zawarte w apelacji jakoby niezasadnym był przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie czynów z art. 117 ust. 2 i 118 ust. 2 w/w ustawy, z uwagi na to, że utwory zwielokrotniono przy użyciu sieci elektronicznej (ściągnięto z internetu). Żaden z dowodów na to nie wskazuje. Nie mniej gdyby nawet przyjąć za skarżącym taką okoliczność, to należałoby uznać, że po "ściągnięciu z internetu" doszło do utrwalenia utworu, a następnie jego zwielokrotnienia, co wbrew zawartemu w apelacji zarzutowi nie powoduje bezkarności. Również utrwalenie w celu rozpowszechnienia stanowi bowiem przestępstwo, o ile jest czynione w celu rozpowszechnienia.

Nie mniej w przypadku późniejszego zwielokrotnienia bez uprawnienia sprawca będzie ponosił odpowiedzialność za czyn z art. 117 ust. 2 na podstawie tego przepisu, a w zakresie w jakim dopuści się pomocy w zbyciu tak zwielokrotnionych nośników fonogramów i wideogramów odpowiedzialność z art. 118 ust. 2 wskazanej ustawy. Artykuł 117 obejmuje przypadki nieuprawnionego utrwalania i zwielokrotniania utworów w celu ich dalszego rozpowszechniania. Przedmiotem przestępstwa może być utwór w wersji oryginalnej lub w postaci opracowania, a także artystyczne wykonanie, fonogram, wideogram lub nadanie, przy czym do przestępstwa tego dochodzi z chwilą utrwalenia lub zwielokrotnienia, bo ma ono charakter skutkowy.

Nie sposób też uznać, że brak było podstaw do przypisania oskarżonemu czynu z art. 258 §

3 k.k.. Przedmiotem ochrony jest bezpieczeństwo państwa i obywateli zagrożonych działalnością grup przestępczych. Oskarżony założył grupę przestępczą i nią kierował. Przepisem dla popełnienia, którego została przez oskarżonego zorganizowana grupa przestępcza było przestępstwo polegające na zwielokrotnianiu i pomaganiu w zbyciu zwielokrotnionych bez uprawnień nośników wideogramów i fonogramów.

Brak jest podstaw do podzielenia stanowiska obrońcy, co do tożsamości czynów z art. 258 k.k. i art. 118 ust. 2 czy art. 117 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, a tym samym do uznania, że doszło do obrazy wskazanych przepisów. Sąd odwoławczy odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego D. W. (1) zajął już stanowisko w tym przedmiocie i pozostaje ono aktualne w odniesieniu do wszystkich oskarżonych.

Zważyć należy, iż wbrew twierdzeniom obrońcy, organizowanie o jakim mowa w art. 258 k.k., nie jest tożsamym z organizowaniem o jakim mowa w treści art. 118 ust. 2 wskazanej ustawy. Art. 258 k.k. stypizowano przestępstwo formalne. Już zorganizowanie i udział w grupie, która ma na celu popełnianie przestępstw, jest zgodnie z wolą ustawodawcy karalne. W treści art. 118 ust. 2, czy 117 ust. 2 ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych, chodzi nie o zorganizowanie grupy przestępczej i kierowaniem tą grupą, ale o zorganizowanie działalności przestępczej, co do realizacji konkretnych czynów zabronionych i kierowanie dokonywaniem

konkretnych przestępstw. Organizacja przestępstwa i kierowanie jego popełnieniem nie musi odnosić się do działalności podejmowanej przez co najmniej 3 osoby. Sprawców może być dwóch, nie tworzą oni grupy, ale prowadzą działalność przestępczą w której jedna z osób jest jej organizatorem i kierownikiem bądź się tymi rolami dzielą. Dla wypełnienia znamion czynu z art. 118 ust. 2, czy 117 ust. 2 w/w ustawy, wystarczy więc współpraca z inną osobą, (a nie koniecznie z innymi osobami), sprawca organizuje nie grupę, lecz podejmuje działania umożliwiające bezpośrednio popełnienie przestępstwa pomocy w zbyciu - organizuje popełnienie konkretnego przestępstwa. Nie sposób więc uznać, że Sąd Okręgowy winien był tak zorganizowanie przez oskarżonego grupy przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw z art. 117 ust. 2 i 118 ust. 2 i kierowanie nią w dokonywaniu konkretnych czynów polegających na pomaganiu w zbyciu zwielokrotnionych bez uprawnień nośników wideogramów i fonogramów, utożsamić z czynnościami dot. organizacji w wykonaniu konkretnych działań polegających na zwielokrotnianiu czy pomaganiu w zbyciu tak nielegalnie zwielokrotnionych nośników. Nie było też uprawnione uznanie w/w zachowań za jedno przestępstwo, tylko z racji tego że czyny te były popełnione w jednym czasie, czy miejscu.

Wbrew stanowisku skarżącego oskarżony swoim działaniem, wyczerpał tak znamiona czynu z art. 258 § 3 k.k. stanowiącego przestępstwo formalne dla którego realizacją wystarczającym jest, że oskarżony grupę stworzył i jego

rola była kierowniczą, a grupa miała realizować cele przestępcze i pozostał w gotowości do realizacji zadań, jakie oskarżony w ramach grupy wyznaczał. Do odpowiedzialności oskarżonego za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. doszłoby i wówczas gdyby nie doszło do realizacji znamion czynu z art. 117 ust. 2 i 118 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Trafnie uznał Sąd Okręgowy, że na sprawstwo oskarżonego wskazują jego własne wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego, jak i relacje osób którymi kierował tak w ramach grupy przestępczej i przy dokonywaniu konkretnych czynów zabronionych ustawą o prawie autorskim i prawach pokrewnych. To oskarżony ustalił kto w ramach grupy będzie przyjmował zamówienia, przygotowywał realizację zamówień, w jakim miejscu i czasie, kto będzie dostarczał przygotowane zamówienia do zamawiających. Następnie już w ramach tej zorganizowanej grupy nakazywał dokonywanie konkretnych czynności sprawczych umożliwiających dokonywanie tak czynów z art. 117, jak i 118 ustawy w/w.

Bezpodstawny jest również zarzut jakoby treść art. 94 ust. 1, 2 i 3 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz art. 3 (B) Konwencji Rzymskiej podważały zasadność uznania przez Sąd, że oskarżony swoimi działaniami wypełnił znamiona przestępstwa z art. 117 ust. 2 i 118 ust. 2 w/w ustawy. W tym zakresie Sąd wskazuje na wyrażone już stanowisko zawarte w pkt. 3.12. Treść Konwencji Rzymskiej nie zmienia powyższego

stanowiska. Niewątpliwym jest bowiem, że oskarżony nie tylko kierował zwielokrotnianiem bez uprawnień nośników zawierających wideogramy i fonogramy, jak i kierował pomaganiem w zbyciu takich nośników, ale i czynił to, pomimo tego, że wiedział, że zawierają one treści objęte ochroną zgodnie z ustawą o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Co niewątpliwie pozwalało na osiągnięcie wysokich korzyści.

Z przyczyn już powyżej wskazanych należy stwierdzić, że treść uzasadnienia Sądu Okręgowego jednoznacznie wskazuje dlaczego pomimo niemożności wskazania tak tego, które z cudzych utworów zostały utrwalone na nośnikach, które zostały zabezpieczone u oskarżonego J. P., a które u innych oskarżonych to tak z racji faktu, że działali oni wspólnie i w porozumieniu, a oskarżony J. P., w ramach działania tej grupy, i w realizacji przestępstwa tak z art. 117 ust. 2 jak i 118 ust. 2 w/ w ustawy, podejmował czynności organizacyjne i kierownicze. Wymienione tak w treści uzasadnienia wyroku ,jak i wynikające z opinii biegłych (...) i (...)okoliczności nie pozwalają na uznanie, że nie mamy do czynienia w takimi utworami (takich twórców), którzy nie korzystali by z ochrony przewidzianej w prawie autorskim i prawach pokrewnych (producentów i dystrybutorów), a co za tym idzie by opisy przypisanych oskarżonemu (w tym oskarżonemu P. J.) czynów nie pozwalały na przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie przypisanych mu przestępstw.

Nie sposób też podzielić zawartego w apelacji zarzutu obrazu art. 4,

5 § 2, art. 7 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. odnoszących się do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 28 części dyspozytywnej wyroku.

Treść opinii biegłych jest pełna i jasna i to nie Sąd, a obrońca dokonuje jej interpretacji w sposób nieuprawniony. Treść tej opinii, zawierająca wiedzę specjalną, zasadnie uznał Sąd za wiarygodną i przydatną dla ustalenia jakie cech posiadała owa broń, która ostatecznie została przyjęta jako będąca w posiadaniu oskarżonego. Biegli wskazali na to, jakich cech nie były pozbawione egzemplarze broni zawarte w opisie przypisanego oskarżonemu czynu, a Sąd zasadnie odniósł je do treści rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 23 kwietnia 2004 roku w sprawie pozbawiania broni cech użytkowych, co nakazywało traktować je jako broń palną w rozumieniu art. 5 ust. 1 ustawy o broni i amunicji na której posiadanie wymagane jest zezwolenie. Przedmiotowa broń została zabezpieczona w wyniku przeszukania mieszkania oskarżonego P. J. k 4009-4010, protokoły oględzin k 4122-4123, dokumentacja pogładowa 4156-4162 i stanowisko oskarżonego w tym zakresie niczego nie zmienia, k 4040. Treść opinii biegłych, a w szczególności wnioski w niej zawarte, zostały poczynione po dokonaniu szczegółowych badań w tym oddaniu strzałów, a tak metody badawcze, jak i wnioski z nich płynące zostały przywołane w opinii k 4203-4219. Zawarte tam treści wskazują, że są bronią palną, o jakiej mowa we wskazanym powyżej przepisie,

jako, że wchodzące w skład broni -istotne części broni palnej, z racji nie pozbawienia ich cech użytkowych. Sam fakt, że broń ta była zardzewiała nie zmienia faktu, że istotne jej części funkcjonowały prawidłowo, jak zamek z pistoletu (...) prawidłowo wybierał naboje z magazynka, regulował lufę oraz odpalał spłonki k 4212, zamek z karabinu (...)wz. (...), 62 również w sposób prawidłowy wybierał naboje z magazynka, prawidłowo rygłował lufę oraz odpalał spłonki, karabinu(...) również zamek spełniał w sposób prawidłowy swoje funkcje, podobnie jak zamek z karabinu Mauser wz.1929 kal.7.92, podobnie jak i zamek z pistoletu maszynowego (...) k.4213. Tak więc wchodzące w skład w/w egzemplarzy broni jej istotne części przesądziły o zasadności przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. jako, że zamki tych egzemplarzy broni są istotnymi częściami broni podobnie, jak te lufy i komory zamkowe, których nie pozbawiono cech użytkowych.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do podzielenia zawartego w apelacji stanowiska jako, że wynika ono z interpretacji treści opinii, której Sąd, nie podziela, a która odnosi się jedynie do użyteczności owych egzemplarzy broni jako całości i nie uwzględnia, że użyteczność wskazanych powyżej istotnych części broni nie wymagała wykonania żadnych zabiegów technicznych poza połączeniem ich z innymi istotnymi częściami broni Brak też było podstaw do

uznania, że amunicja nie była w posiadaniu oskarżonego, skoro została zabezpieczona w futerale w domu oskarżonego k 4010, k 4017. Oskarżony nie kwestionował jej posiadania. Tak więc i brak śladów linii papilarnych nie mógł mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Wskazane przez obrońcę okoliczności co do tego, że była to amunicja do dubeltówki (...) wskazuje jedynie na to, że wątpliwym jawi się nie przypisanie oskarżonemu posiadania tej broni, jak i pistoletu (...) co jednak z racji kierunku apelacji wywiedzionej nie mogło być przedmiotem uwagi Sądu odwoławczego. Nie mniej wedle opinii biegłych owa amunicja, była amunicją do broni palnej objętej przepisami ustawy o broni i amunicji z 21 maja 1999 roku, i mogła być amunicją do wskazanej przez obrońcę broni (została odstrzelona z tej broni, co nie oznacza, że była przeznaczona jedynie do niej k 4129.

W konsekwencji trafnej oceny tego dowodu w postaci opinii biegłych, zasadnie Sąd uznał oskarżonego za winnego czynu z art. 263 § 2 k.k. i nie jest to wynikiem braku własnych ustaleń Sądu w tym zakresie ale koniecznością pozyskania wiedzy specjalnej i uwzględnienia jej przy dokonywaniu ustaleń faktycznych.

Zarówno zarzuty błędnej oceny dowodów, jak i błędów w ustaleniach faktycznych, tak w zakresie przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. jak i przestępstw z ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, podobnie jak i te związane z ustaleniami dot. czynu z art. 263 § 2 k.k. nie są zasadne .

Sąd Okręgowy po dokonaniu prawidłowej oceny dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia

faktyczne tak w zakresie w/w przestępstw, jak i czynów z art. 117 ust. 2 i 118 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Oskarżony kierował zorganizowaną przez siebie grupą przestępczą w sposób i na zasadach wskazanych przez Sąd Okręgowy, kierował też działaniami pozostałych oskarżonych. Również kierował i organizował zwielokrotnianiem nośników wideogramów, jak i fonogramów oraz pomaganiem w zbyciu nośników pozyskiwanych z różnych źródeł, w tym tych pozyskiwanych poprzez D. K. (1).

Ustalenia faktyczne zostały przez Sąd poczynione w oparciu o dowody uznane trafnie za wiarygodne i z tego względu prawidłowo Sąd uznał, że oskarżony nie tylko zorganizował grupę przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw, ale też w ramach tej grupy kierując osobami wskazanymi w opisach przypisanych mu przestępstw popełnił przestępstwa kwalifikowane z art. 117 ust. 2 i 118 ust. 2 w/w ustawy.

Sąd natomiast dostrzegając, że apelacja obrońcy oskarżonego jest zwrócona przeciwko całości orzeczenia i dostrzegając, że za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. popełnione w warunkach art. 65 § 2 k.k. została wymierzona oskarżonemu rażąco niewspółmierna kara pozbawienia wolności, nawet przy uwzględnieniu uprzedniej karalności oskarżonego, z tej racji sąd obniżył wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego P. J. do wymiaru 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a w konsekwencji orzekł karę łączną w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

uznając, że tak orzeczona kara przy uwzględnieniu faktu orzeczenia również kary łącznej grzywny (pkt 32 części dyspozytywnej wyroku Sądu Okręgowego) spełni należycie swoje cele tak wychowawcze, jak i cele prewencji ogólnej.

Dokonując zmiany wymiaru kary zasadniczej za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. popełnione w warunkach art. 65 § 2 k.k. Sąd odwoławczy uwzględnił cele dla jakich oskarżony zorganizował ową grupę przestępczą, nie mniej dostrzegł słusznie eksponowany przez Sąd Okręgowy czas funkcjonowania grupy i to, że to oskarżony niezmiennie nią kierował i organizował, przez cały okres trwania grupy. Przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności Sąd uwzględnił znaczny związek przedmiotowy przestępstw przypisanych oskarżonemu. W ocenie Sądu odwoławczego orzeczone względem oskarżonego kary jednostkowe, są obecnie należycie wyważone uwzględniając stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw i stopień winy oskarżonego, ale też okoliczności związane z faktem, że oskarżony jest osobą karaną. Kara łączna pozbawienia wolności spełni tak cele wychowawcze jak i prewencyjne.

Wniosek

- o zmianę wyroku w zaskarżonej części, poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wszystkich czynów przypisanych mu w pkt 27,28.29.30 i 62 oraz konsekwentnie nie orzekanie o karze jak w pkt 32 i obciążanie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>kosztami postępowania zastępstwa procesowego Skarbu Państwa,</p> <p>- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem kwestii kosztów procesu za I i II instancję.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do podzielenia zarzutów obrazy prawa procesowego (przywołanych z apelacji), błędów w ustaleniach faktycznych, jak i nie wyartykułowanych wprost, ale wynikających z treści apelacji zarzutów ukierunkowanych na obrazę art. 413 § 1 pkt 2 k.p.k. nie podzielenie tych zarzutów, jak i zarzutów obrazy prawa materialnego sprawia, że wnioski zawarte w apelacji są bezzasadne. Natomiast z przyczyn powyżej wskazanych Sąd zmienił orzeczenie w przedmiocie wymiaru kary pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. popełnione w zw. z art. 65 § 2 k.k. jak i obniżył wymiar kary łącznej pozbawienia wolności.</p>		
<p>3.15.</p>	<p>apelacja oskarżonego A. S. (2)</p> <p>-zarzut obrazy przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia , a mianowicie art. 7 k.p.k., 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. i 424 § 1 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zgromadzonego materiału dowodowego w sposób jednostronny , ukierunkowany na uwzględnienie okoliczności przemawiających na niekorzyść A. S. (2), wyrażający się w przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>gdy oskarżony prowadził legalną działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży płyt, które nabywał z pełną świadomością, iż są one rozpowszechniane i zwielokrotniane zgodnie z przepisami prawa</p> <p>-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony A. S. (2) działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie stałe źródło dochodu z pomagania w zbywaniu nośników wideogramów zwielokrotnionych bez uprawnień, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że prowadził działalność gospodarczą której przedmiotem była legalna sprzedaż płyt, które przede wszystkim nabywał na terenie Niemiec.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wbrew stanowisku skarżącego Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny poszczególnych dowodów i zasadnie uznał, że oskarżony nie tylko brał udział w pomaganiu nielegalnie zwielokrotnionych nośników wideogramów i fonogramów, ale też, że czynił to z pełną świadomością, że przyjmowane przez niego w celu dalszego rozpowszechniania nośniki zostały zwielokrotnione bez uprawnień, świadczyły o tym tak okoliczności związane z ich dostawami, sposób dokonywania zapłaty wreszcie cena za jaką oskarżony je nabywał. Sprawstwo i wina oskarżonego potwierdza treść rozmów D. K. (1), który postrzega A. S. (2), jako bardzo dobrego odbiorcę, solidnie wywiązującego</p>		

się ze swoich zobowiązań i to jednorazowo w niebagatelnej wysokości. To, że oskarżony nabywał też płyty pochodzące od uprawnionych producentów i posiadał stosowne dokumenty o tym świadczące, nie wpływa na trafność poczynionej przez Sąd oceny. Podobnie też oceny tej nie podważa okoliczność, że zabezpieczone u oskarżonego A. S. (2) płyty miały charakter płyt o tematyce erotycznej i były legalne. Treść relacji poszczególnych oskarżonych jednoznacznie wskazuje też, że nigdy żadna z osób, którym były dostarczane przez D. K. (1) płyty nie była wprowadzana w błąd co do legalnego źródła ich pochodzenia. Nie jest też prawdą jakoby D. K. (1) różnicował ceny dla swoich odbiorców stąd wskazywanie, że kwota odbierana przez D. W. (1) była wysoka, bo D. K. (1) drogo sprzedał oskarżonemu płyty jest zupełnie odstające od realiów niniejszej sprawy. To niewątpliwie nie pozwala na uznanie, że w niniejszej sprawie wystąpiły jakiegokolwiek wątpliwości, które należało poczytać na korzyść oskarżonego. Co więcej dostawa od D. K. (1) nie była jedyną dostawą nośników zwielokrotnionych bez uprawnień. O tym, że oskarżony odbierał wielokrotnie zwielokrotnione bez uprawnień nośniki świadczą niewątpliwie relacje K. F. i T. N.. K. F. wskazywał w jaki sposób przekazywał nielegalnie zwielokrotnione nośniki poprzez kierowców autobusów, jak i na kontakty oskarżonego A. S. (2) z J. O.. Ocena dowodów została poczyniona zgodnie z regułami określonymi treścią art. 4, 7 i 410 k.p.k. i jako taka została zaakceptowana przez Sad Apelacyjny, podobnie jak i oparte o taką ocenę

ustalenia faktyczne. Sąd prawidłowo uznał, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona czynu z art. 118 ust. 2 wskazanej ustawy, a oskarżony podejmował owe działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowych i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu. Orzeczona względem oskarżonego kara jawi się jako współmierna, tak do wagi jak i charakteru przestępstwa przypisanego oskarżonemu, uwzględniając sposób jego życia.	
Wniosek	
- o zmianę wyroku i uniewinnienie ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Niezasadność podnoszonych zarzutów sprawia, że i wnioski zawarte w apelacji nie mogą być uznane za zasługujące na uwzględnienie.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	W zakresie wymiaru kar odnośnie oskarżonych objętych apelacją prokuratora, Sąd odwoławczy z przyczyn tam wskazanych zmienił orzeczenia o karze za przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., a w konsekwencji i wymiar kar łącznych pozbawienia wolności.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
przywołano art. 70 § 2 k.k. jak i obniżono wymiary kar za przestępstwa z art. 258 z powodów wskazanych	

przy zarzutach odnoszących się do oskarżonych których obrońcy podnosili zarzut w apelacjach	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Skazania oskarżonych, B. G., D. W. (1) C. K. (1) D. K. (2), M. N., A. B. (1), P. J., A. S. (2) (poza oskarżonymi co do których wyrok został uchylony do ponownego rozpoznania), jak i orzeczeń o karach pozbawienia wolności i grzywnach orzeczonych za przypisane oskarżonym przestępstwa, co do których nie doszło do zmiany kar jednostkowych i kar łącznych pozbawienia wolności, czy zmiany w opisach czynów powodującej zmianę orzeczenia o karze, utrzymał też w mocy pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyroku odnoszące się do oskarżonych wskazanych w apelacji prokuratora , w zakresie nie zmienionym dot. min. zaliczenia okresu rzeczywistych pozbawień wolności na poczet orzeczonych kar grzywnien.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd nie dzieląc zarzutów w zakresie sprawstwa i winy oskarżonych, utrzymał zaskarżone orzeczenia w mocy, co do sprawstwa i winy oskarżonych (poza oskarżonymi D. K. (1) i L. K.- uchylono orzeczenie)), jak i w zakresie wymiaru kar za przypisane oskarżonym przestępstwa, co do których nie dokonywano zmiany orzeczenia w przedmiocie kar jednostkowych i kar łącznych. Dlatego w pkt VI. części dyspozytywnej wyroku po dokonaniu zmian wskazanych poniżej w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
zmiana;	

zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchylił orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych:

- B. G. (pkt 6 części dyspozytywnej wyroku),

- D. W. (1) (pkt 12 części dyspozytywnej wyroku),

2. orzekł za przypisane oskarżonym B. G. i D. W. (1) przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k. kary pozbawienia wolności obniża:

- wobec B. G. (pkt 4 części dyspozytywnej wyroku) do 1 (jednego) roku,

- wobec D. W. (1) (pkt 10 części dyspozytywnej wyroku) do 1 (jednego) roku,

3. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu B. G. w pkt 5 części dyspozytywnej wyroku, a D. W. (1) w pkt 11 części dyspozytywnej wyroku, w miejsce ustalenia „co najmniej 91.000 sztuk” wskazał „nieustalonej ilości sztuk”, a orzeczone, za tak przypisane oskarżonym przestępstwa, kwalifikowane z art. 118 ust 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych kary pozbawienia wolności obniżył wobec każdego z oskarżonych do 1 (jednego) roku, a ilość stawek dziennych grzywny obniża do 200 (dwustu),

4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec w/w oskarżonych, za poszczególne przypisane im przestępstwa i wymierza:

- B. G. - karę łączną w rozmiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- D. W. (1) - karę łączną w rozmiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

5. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k., warunkowo zawiesza wykonanie kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec B. G. i D. W. (1), na okres próby lat 4 (czterech), oddając ich, w tym okresie, pod dozór kuratora sądowego,

- uchylił orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych:

- C. K. (1) (pkt 17 części dyspozytywnej wyroku),
- D. K. (2) (pkt 21 części dyspozytywnej wyroku),
- P. J. (w pkt 32 części dyspozytywnej wyroku),
- R. G. (pkt 37 części dyspozytywnej wyroku),
- A. S. (1) (pkt 40 części dyspozytywnej wyroku),
- M. M. (pkt 44 części dyspozytywnej wyroku),
- G. B. (pkt 48 części dyspozytywnej wyroku),
- orzeczoną wobec oskarżonych:
  - C. K. (1), za przypisany mu czyn z art. 258 § 1 k.k. w. z art. 65 § 2 k.k. (pkt 13 części dyspozytywnej wyroku) karę pozbawienia wolności obniżył do 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy,
  - D. K. (2) za przypisany mu czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k. ustalając, jako datę początkową tego czynu styczeń 2006 roku (pkt 18 części dyspozytywnej wyroku) karę pozbawienia wolności obniżył do 6 (sześciu) miesięcy, również jako datę początkową popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu D. K. (2) w pkt 19 części dyspozytywnej wyroku, ustala datę początkową styczeń 2006 roku,
  - P. J. za przypisany mu czyn z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k. (pkt 27 części dyspozytywnej wyroku) karę pozbawienia wolności obniża do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy,
  - R. G. za przypisany mu czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k. (pkt 34 części dyspozytywnej wyroku) karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku,
  - A. S. (1) za przypisany jej czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k. (pkt 38 części dyspozytywnej wyroku) karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku,
  - M. M. za przypisany mu czyn z art. 258 § 1 k.k.w zw. z art. 65 § 2 k.k. (pkt 41 części dyspozytywnej wyroku) karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku,
  - G. B. za przypisany mu czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k. (pkt 41 części dyspozytywnej wyroku) karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku,

3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonych za poszczególne przypisane im przestępstwa i wymierzył:

- C. K. (1) karę łączną w rozmiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
- D. K. (2) karę łączną w rozmiarze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
- P. J. karę łączną w rozmiarze 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy lat pozbawienia wolności,
- R. G. karę łączną w rozmiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- A. S. (1) 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- M. M. 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- G. B. 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

4. zawarte w pkt 57 części dyspozytywnej wyroku orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonych D. K. (2), A. S. (1), R. G., M. M., G. B., odnosi do nowo orzeczonych wobec tych oskarżonych kar łącznych pozbawienia wolności, przy czym jako podstawę prawną powyższego orzeczenia wskazuje obok art. 69 § 1 i 2 k.k., w miejsce art. 70 § 1 pkt 1 k.k. art. 70 § 2 k.k. obowiązujący do dnia 30.06.2015 roku i na podstawie art. 73 § 2 k.k. obowiązującego do dnia 30.06.2015 roku, oddaje tych oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

5. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec C. K. (1) na okres próby lat 4 (czterech) oddając oskarżonego, w tym okresie, pod dozór kuratora sądowego,

V. zawarte w pkt 59 części dyspozytywnej wyroku zaliczenie na podstawie art. 63§1 k.k. wobec oskarżonych B. G., D. W. (1) i C. K. (1) zaliczenia okresów rzeczywistego pozbawienia ich wolności, odniósł do orzeczonych wobec tych oskarżonych kar grzywien.

Zwięźle o powodach zmiany	
Sąd Apelacyjny, po części podzielił zarzuty skarżących w zakresie rażącej surowości kar orzeczonych za przestępstwa z art. 258 k.k., zaś w części poczynił zmiany wobec tożsamości okoliczności dot. oskarżonych, co do których w tym zakresie nie wywiedziono apelacji odnoszących się do oskarżonych w których apelację wywiódł prokurator, szczegółowo odnosząc się do zmian orzeczenia w wyroku przy odniesieniu się do apelacji dotyczących poszczególnych oskarżonych.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Uchylił zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych D. K. (1) i L. K. i sprawę tych oskarżonych przekazał w całości do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie, jako, że wobec sprzeczności obrony i wynikającego stąd rażącego naruszenia prawa oskarżonych D. K. (1) i L. K. do obrony, zachodzi konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości.		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
<p>W ocenie Sądu odwoławczego w przedmiotowej sprawie nie doszło do ziszczenia się przesłanki negatywnej określonej w treści art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 102 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. , a w konsekwencji zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Sąd Okręgowy wskazał szczegółowo z jakich względów uznał, że art. 4 § 1 k.k. nie ma zastosowania w niniejszej sprawie str. 160 uzasadnienia Sądu I instancji, a Sąd Okręgowy w pełni ową ocenę podziela Sąd odwoławczy w pełni ową ocenę podziela, wskazując, że art. 4 k.k. nie ma zastosowania w tym zakresie.</p> <p>Sąd Okręgowy wskazał na judykaty odnoszące się do wskazanej problematyki. Zmiany w treści art. 101 i 102 k.k. ,w sytuacji gdy do przedawnienia karalności przestępstw z art. 118 ust. 2 w/w ustawy nie doszło, tak przed dniem 3.08.2005 jak i 2.03.2006 roku w sposób oczywisty nie pozwalają na uznanie, że nastąpiło przedawnienie karalności przestępstw, a tym samym, że ziszcza się negatywna</p>		

przesłanka nakazująca umorzenie postępowania. Tym samym brak było podstaw do uznania, że w sprawie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza o jakiej mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.

Brak jest podstaw do podzielenia stanowiska co do tożsamości czynów z art. 258 k.k. i art. 117 ust. 2 i art. 118 ust 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, a tym samym do uznania, że doszło do obrazy wskazanych przepisów, jak i art. 11 § 2 k.k. Zważyć należy, iż wbrew twierdzeniom obrońcy, organizowanie o jakim mowa w art. 258 k.k., nie jest tożsamym z organizowaniem o jakim mowa w treści art. 117 ust. 2 i art. 118 ust 2 wskazanej ustawy. Art. 258 k.k. stypizowano przestępstwo formalne.

Już przynależność do grupy, która ma na celu popełnianie przestępstw, jest zgodnie z wolą ustawodawcy karalne. W treści art. 118 ust. 2 czy 117 ust. 2 ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych, chodzi nie o zorganizowanie grupy przestępczej, czy kierowaniem tą grupą, ale o zorganizowanie działalności przestępczej, co do realizacji konkretnych czynów zabronionych i kierowanie ich dokonywaniem. Organizacja przestępstwa i kierowanie jego popełnieniem nie musi odnosić się do działalności podejmowanej przez co najmniej 3 osoby. Sprawców może być dwóch, nie tworzą oni grupy, ale prowadzą działalność przestępczą w której jedna z osób jest jej organizatorem i kierownikiem bądź się tymi rolami dzielą. Dla wypełnienia znamion czynu z art. 118 ust. 2 w/w ustawy, wystarczy więc współpraca z inną osobą, (a nie koniecznie z innymi osobami),

sprawca organizuje nie grupę, lecz podejmuje działania umożliwiające bezpośrednio popełnienie przestępstwa pomocy w zbyciu. Nie sposób więc uznać, że Sąd Okręgowy winien był tak przynależność oskarżonych do zorganizowanej grupy przestępczej, jak i udział w dokonywaniu konkretnych czynów polegających na pomaganiu w zbyciu zwielokrotnionych bez uprawnień nośników wideogramów i fonogramów, uznać za jedno przestępstwo, tylko z racji tego że czyny te były popełnione w jednym czasie, czy miejscu.

Okoliczność, że Sąd nie wskazał konkretnych oznaczonych indywidualnie utworów-wideogramów, czy fonogramów (ich zawartości), na których utwory twórców objęte ochroną zostały zwielokrotnione bez uprawnienia, poza wiedzą i wolą uprawnionych producentów i w których pomocy w zbyciu oskarżeni uczestniczyli, nie miała wpływu na zasadność przypisania oskarżonym przestępstwa z art. 117 ust. 2 i art. 118 ust 2 wskazanej ustawy. Oczywistym jest, że skoro oskarżonym przypisano pomaganie w zbyciu nośników wideogramów i fonogramów zwielokrotnionych bez uprawnienia (czy zwielokrotnianie ich), czy przyjęcie takich nośników, to nie oznacza to, że by przypisać im sprawstwo i winę w tym zakresie konieczne jest wskazanie konkretnych utworów i producentów uprawnionych do zwielokrotniania. Nie sposób bowiem uznać, że nie przywołanie konkretnych utworów narusza treść art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. skoro treść opisu czynu wyraźnie wskazuje, że były to przedmioty będące nośnikami utworów fonogramu, wideogramu, zwielokrotnione bez

uprawnienia, a oskarżeni pomagali ich zbyciu będąc w pełni świadomym tego, że na nośnikach zarejestrowane są wideogramy i fonogramy objęte ochroną z ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Nie ma bowiem wątpliwości, że tak nośniki, w których pomaganiu w zbyciu oskarżeni uczestniczyli (czy nim kierowali), jak i te zabezpieczone w miejscach ich zamieszkania, czy takich w których czasowo były umieszczane nie pochodziły od legalnych producentów, o czym świadczy tak treść opinii (...) i (...), a wskazane w tych opiniach utwory znajdujące się poszczególnych zwielokrotnionych bez uprawnień nośnikach podlegają ochronie z ustawy prawo autorskie i prawa pokrewne. Sąd, okoliczności związane z nieprawidłowościami w zakresie sposobu zabezpieczenia materiału dowodowego, aż nadto uwzględnił, wobec wszystkich oskarżonych, nie mniej nie sposób uznać, by uwzględnienie tych okoliczności mogło skutkować uniewinnieniem oskarżonych od popełnienia przypisanych im czynów. Oskarżeni, nie prowadzili legalnej działalności, a przedmiotem ich działalności nie były legalnie zwielokrotnione nośniki fonogramów czy wideogramów, czy takie które nie były objęte ochroną w myśl ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Już nośniki odbiegały o tych jakie są stosowane przez właścicieli praw autorskich, na co wprost wskazują opinie (...)i (...), podobnie jak i opakowania owych płyt nie nosiły cech właściwych oryginałom, ale też jak wskazano określone tytuły sporządzone zostały z naruszeniem praw producentów

lub działających w ich imieniu dystrybutorów.

Przed przystąpieniem do rozpoznania sprawy Sąd Okręgowy obligowany będzie do wyznaczenia obu oskarżonym tj. tak oskarżonemu D. K. (1), jak i oskarżonemu L. K., terminu do ustanowienia sobie innych obrońców, w miejsce adw. T. B..

Dotychczasowy obrońca adw. T. B., wobec stwierdzenia wyrokiem Sądu odwoławczego kolizji interesów tych oskarżonych i sprzeczności obrony, nie może być dalej już obrońcą żadnego z oskarżonych.

Pozostawienie dotychczasowego obrońcy przy jednym ze współoskarżonych mogłoby budzić obawy, że w dalszym toku sprawy obrońca będzie mógł wykorzystać w celu obrony informacje uzyskane od oskarżonego, od którego odstąpił (postanowienie SN z dnia 2.06.2016 roku WZ 7/16, lex nr 20536666, wyrok SN z dnia 13.12.2017 r. II KK 224/17, Lex nr 2427143).

Powyżej wskazane zapatrywania prawne Sąd Okręgowy rozpoznający sprawę L. K., jak i D. K. (1) winien mieć na względzie ponownie rozpoznając sprawę tych oskarżonych, jak też uwzględnić, że w odniesieniu do tych oskarżonych apelacje zostały wywiedzione jedynie na ich korzyść, co czyni koniecznym respektowanie treści art. 443 k.p.k..

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt VII i VIII	<p>VII. zasądza na rzecz radcy prawnego J. P., obrońcy oskarżonego C. K. (1) kwotę 1107 (tysiąc sto siedem) złotych z tytułem kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego w postępowaniu odwoławczym w tym 207 (dwieście siedem) złotych podatku VAT oraz kwotę 11,70 (jedenaście złotych 70/100) złotych tytułem poniesionych przez niego wydatków- zasądza wynagrodzenie obrońcy z urzędu według norm przewidzianych , powiększony o podatek VAT</p> <p>VIII. zasądził od oskarżonych B. G., D. W. (1), C. K. (1), D. K. (2), M. N., A. B. (1), P. J., R. G., A. S. (1), M. M., G. B., A. S. (2) wydatki za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących i wymierza im opłaty:</p> <p>B. G. 2180 (dwa tysiące sto osiemdziesiąt) złotych za obie instancje,</p> <p>D. W. (1) 2980 (dwa tysiące dziewięćset osiemdziesiąt) złotych za obie instancje,</p> <p>C. K. (1) 1800 (tysiąc osiemset) złotych za obie instancje,</p> <p>D. K. (2) 1680 (tysiąc sześćset osiemdziesiąt) złotych za obie instancje,</p> <p>M. N. 980 (dziewięćset osiemdziesiąt) złotych za drugą instancję,</p> <p>A. B. (1) 1300 (tysiąc trzysta) złotych za drugą instancję,</p> <p>P. J. 6400 (sześciu tysięcy czterystu) złotych za obie instancje,</p> <p>R. G. 1400 (tysiąc czterysta) złotych za obie instancje,</p> <p>A. S. (1) 1300 (tysiąc trzysta) złotych za obie instancje,</p> <p>M. M. 1300 (tysiąc trzysta) złotych za obie instancje,</p> <p>G. B. 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych za obie instancje,</p> <p>A. S. (2) 1780 (tysiąc siedemset osiemdziesiąt) złotych za drugą instancję.</p>

Nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze jako, że apelacje, wywiedzione przez obrońców oskarżonych zwrócone były przeciwko orzeczeniu o winie, zasądzone od nich owe koszty w częściach ich dotyczących, dokonując stosownego wyliczenia opłat w zależności od tego czy i w jakim zakresie wymiar kary został zmieniony, czy też nie (apelację prokuratora uwzględniono w całości). Podstawy rozstrzygnięcia art. 636 § 1 i 2 k.p.k. oraz stosowne do treści art. 2 i art. 10 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych

7. **PODPIS**

SSO del. do SA Dorota Mazurek SSA Andrzej Mania SSA Bogumiła Metecka - Draus

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego D. W. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina w zakresie wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów i kara		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	apelacja prokuratora w stosunku do oskarżonych D. K. (2), A. S. (1), M. M. G. B., R. G.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	brak orzeczenia o obligatoryjnym dozorze kuratora	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. S. (2)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo i wina oskarżonego	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego B. G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo, wina i kara		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego D. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	sprawstwo, wina , kara		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	6		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonych D. K. (2), M. N., A. B. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo, wina i kara		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	7		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonych D. K. (1) i L. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo, wina i kara		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	8		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. J.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	sprawstwo i wina, kara		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	9

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego C. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	sprawstwo i wina, kara		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana